

Szalézi értesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

119 ÉVFOLYAM 1. SZÁM
2021 JANUÁR-MÁRCIUS

A REMÉNY MOZGAT MINKET

„ÍME, ÉN ÚJJÁTEREMTEK MINDENT” (JEL 21,5)

A 2021-es év díjazottjai

Don Bosco-díj Dr. Horváth Gyözőné Végh Györgyi

az óbudai kápolnaközösség tagja

Györgyike néni 72 éve él szalézi környezetben. Édesanyja hozta kézen fogva az óbudai Segítő Szűz Kápolnába. A szorgalmas tanulás és munkálkodás teljesen átszötte életét: több diplomával rendelkezik, hegesztéstechnológia szakterületen doktori címet is szerzett és 46 évig dolgozott az Egyesült Izzó- Tungstram Rt.-ben. 2011-től segítette a már idősödő Frank Pál atyának az óbudai Szalézi Rendház kertjének gondozásában, később pedig egyedül gondozta azt. 2010 óta jár a Szent Margit Kórházba önkéntes beteglátogatóként, majd elvégezte a katolikus betegápolói tanfolyamot. Odaadó szeretettel ápolta hosszú éveken át a nagybeteg szalézi atyákat: Frank Pál atyát, Timár Mihály atyát, Baji János atyát, majd Varga László atyát is. Hamar megözvegyült, de két gyermekét szépen fölnevelte, és önkéntes ápolói tevékenységét most is fáradhatatlanul folytatja kilenc unokája és három dédunokája mellett.

Boldog Sándor István-díj Simon Péter

a SZÁMALK-Szalézi Technikum
és Szakgimnázium tanára

Történelem-, földrajz-, hittan- és etikatanár, valamint mentálhigiénés szakember, munkaköre szerint etikatanárként, osztályfőnökként és diákönkormányzatot segítő tanárként tevékenykedik. Sokoldalúságát nemcsak a tanórán, de tanórán kívüli tevékenységeken is bizonyítja. Lendülete, lelkesedése, pozitív szemlélete, az értékek közvetítése nagymértékben hat a diákokra. Tenni akarása végtelen kreativitással párosul, programszervezésben és kivitelezésben utolérhetetlen. A tanulók bizalmát élvezzi, a tanórákat követően szívesen fordulnak hozzá. A segítő beszélgetések új értelmet nyertek az online oktatás időszakában, hiszen diákjai ugyanúgy számíthatnak rá. Az iskola életén kívül is „szalézi” szívvel rendszeresen segít a Szalézi Ifjúsági Mozgalom programjaiban.

Savio Domonkos-díj Papp Éva Veronika

az újpesti oratórium animátora

Közel tíz éve rendszeres résztvevője, segítője az újpest-megyéri szalézi plébánia és oratórium életének. Óvónői munkája mellett vállalt egyre több és nagyobb felelősséggel járó szolgálatot az oratóriumi gyerek és ifjúsági programok szervezésében. A nyári táborok mellett az évközi oratóriumnak is állandó segítője. A Szalim programokon is rendszeres segítséget nyújt. Az újpesti oratóriumnak mindemellett is oszlopos tagja maradt, az animátorok képzésétől a programok koordinálásán át ifjúsági hittanok szervezéséig sok mindenből kiveszi a részét. Elkötelezettségével, megbízhatóságával, szolgálatkész segítségével, valamint alkalmazkodókészségével és kompromisszumkeresésével nem csak társai, hanem mindannyiunk számára példát mutat.

Kedves Olvasók, kedves Szalézi Család!

Nagybőjtben itt az idő, hogy megújítsuk hűségünket Krisztus iránt. Ő pusztaságba megy, hogy megküzdjön a gonosz lélekkel és a kísértésekkel. „Vadállatokkal volt együtt, és angyalok szolgáltak neki.” Krisztus vállalta értünk ezt a szenvedést, belső küzdelmet azért is, hogy példát mutasson. A bőjt, az önmegtagadás kényelmetlen, de éppen a nélkülözés sivársága válhat a lelki értékek bőséges szüretjévé. Damjáni Szent Péter, kamalduli szerzetes és püspök írja: „A szenvedésekben, megpróbáltatásokban gondoldj a rákövetkező öröme”. A lemondó beletörődés kísértésével való megküzdés az, amikor megbocsátunk, a másoknak és önmagunknak egy új esélyt adunk, hogy újra szerethetjük és újra szerethet bennünket. A húsvét felé vezető út ezt is jelenti, hogy megtisztuljunk, és tegyünk egy lépést a teljesség felé, a Teremtőnk felé. Ez a megtisztulás útja, ami fáradtságos, de mindenképpen megéri: amikor sikerül megszelídíteni a „belső vadállatokat”, a rendetlen kívánságokat és rossz szokásokat Isten és mások iránti szeretetből. Weöres Sándornak, kiváló költőnknek vannak egészen mélyenszántó megfogalmazásai, amelyek a lelki életet érintik: „Ha vágyaidat megszelídíted: igába foghatod őket és sárkányokkal szánthatsz és vethetsz”. Ehhez a lelki munkához vegyük igénybe az öszin-

te megtérést, és a hozzá segítő kiváló szentséget, a szentgyónást, ami Don Albera 100 éves jubileumi évében a híres fényképen is szerepel.

A 2021-es strenna idézete: „Íme, újjáteremtek mindent.” Noha a Jelenések könyve elsősorban a világ végén történő újjáteremtésre céloz, azért párhuzamként gondolhatunk a tavasszal újraeledő természet látványára, aminek a napokban tanúi lehetünk. Adjunk érte hálát a Gondviselő Úrnak, nagy reménnyel töltsön el minket, hogy Ő naponta a Földnek és nekünk ajándékozza az életet, és meg is újítja, amikor élünk az Egyház által kínált lehetőségekkel, a szentségekkel és a közösségeinkben gyakoroljuk az egymás iránti figyelmességet. Ezért mondta Bosco Szent János: „Két biztos támpont van az ég felé vezető úton: a bűnbánat és az Eucharisztia.” És amikor gondjaink vannak, kételyek támadnak lelkünkben ezen a téren, akkor ne feledjük a rózsafüzért, szólítsuk égi édesanyánkat, a Keresztények Segítségét és – kimondatlanul is – Szent Józsefet, az Egyház atyai védőszentjét, akik minket az Egyházon keresztül Krisztushoz vezetnek. Így a remény valóban mozgatni tud bennünket, amikor újult elhatározással fordulunk Isten és egymás felé.

P. Andrásfalvy János SDB,
tartományfőnök

Bosco Szent János
Ifjúsági Nevelési és Oktatási Alapítvány

19673752-1-41

1%

OTP bankszámlaszám: **11784009 - 21401080**

A Szalézi Értesítő következő száma júniusban jelenik meg.

osztályosok számára. És még számos szalézi meg kellene említenem...

Múlt szombaton 1500 kilométert utaztam, hogy lássak egy atyát, aki egy szalézi idősek otthonában van. El akartam neki mondani, hogy még mindig mennyire szeretik őt, és szerettem volna viszonzni azt a sok szeretetet, amit kaptunk tőle. Együtt ebédeltünk. Nagyon meghatódott. Érezte, hogy valóban megéri odaajándékozni az életet másokért.

A szalézi színimája: másokért élni. Így ismerjük itt őket. Ők ilyenek. Így élnek. »Másokért vagyunk itt a földön« mondja mindig nekünk az atya, kicsit más szavakkal idézve Don Boscot. Ezért van az, hogy iskoláink udvarán van valami a levegőben, a légkörben, láthatatlan, de érzékelhető, aminek köze van az örömhöz, a reményhez, a szentséghez.

Boldog Don Bosco ünnepet, kedves rendfőnök atya. Imádko-

zom érted és minden szaléziért, aki érezti velünk, hogy Don Bosco él, mindig velünk volt és lesz. Áldott Don Bosco ünnepet mindenkinek.”

Nem hozom nyilvánosságra a hölgy nevét, mert nem akarom kellemetlen helyzetbe hozni, és nem akarom, hogy bárki azt higgye „reklámozom” őt. Mi egy család vagyunk, semmi ilyesmi nem áll szándékomban. De nem akarom elhallgatni az igazságot sem, illetve azt az örömet sem, hogy mennyi jóság árad az idős és fiatal szalézi szívekből a világban.

Egyszerűen csak azt mondom: Don Bosco Valdoccója olyan volt, mint amit ez a hölgy leírt nekünk. Nagy örömmel tölt el, hogy vannak olyan házak, amelyeknek „Valdocco ízük” van.

Minden jót kívánok. És kívánom, hogy szívetek legyen hatalmas, mint a tenger, és legyen mindig nyitott a reményre.

Fordította: Szabó Judit

Szent József-év

P. Márkus Zoltán József SDB

József, az ács

Az én személyes kapcsolatomban Szent Józseffel úgy kezdődött, hogy már a születésemkor ezt a két nevet kaptam: Zoltán József, így is van benne a személyi igazolványomban. Valószínű, hogy régi szokás szerint egy kedves felnevelőtől, nagypapámtól „örökölttem” meg a második nevet. Ahogy múltak az évek, keresztelesem után – ami 13 éves koromban történt – egyre szimpatikusabbá vált számomra Szent József csendes egyénisége.

„A gyakran túl zajos világ nem engedi át Isten hangját. Tanuljuk meg Szent József csendjét!” – írta 2005-ben XVI. Benedek pápa. Magyar költőnk, Reményik Sándor is kedvesen zárja róla szóló versét: „Az evangéliumban hallgatók, s hallgat rólam az evangélium.”

Szent József csendessége, szótlansága számomra a Gondviselésbe vetett hit megingathatatlan példája. Nem variál a történéseken, nem esik saját gondolatainak szövevényes csapdájába, hanem cselekszik! Az angyal szavára: „Fogd a gyermeket, és indulj vele...” – feltétel nélkül hallgat.

Ma, amikor nemcsak a családok, de leginkább a csendes, biztonságot adó „háttér”, az apakép is válságban van, különösen oda kell figyelni Szent József jelenlétére. A háttérzajt, amely egyre inkább erősödik, és el akarja nyomni a szívünkben lévő jövő kedves megnyilvánulásainkat és az Ige hívását, a názareti ács magabiztosságával kell meg-

szűrni.

Jézus harminc évig tartó családi életéről gyakorlatilag semmit sem tudunk. De hiszem azt, hogy a Szent Család életét nem a búskomor áhítat, hanem az öröm, megértés és a szívbeli egymásrahangoltság itatja át.

Az egyházi évben számos Mária ünnepünk van. Úgy gondolom, hogy a Szűzanyára irányuló ünneplésünkben ott húzódik meg csendesen a háttérben Szent József alakja is. Szokásához híven nem zajong, nem hívja fel magára a figyelmet. Örül, hogy az ő kedves Jegyesét, az Istenanyát köszöntjük. Mint igaz férjnek, számára is ez jelentheti a legnagyobb

megtiszteltetést: a családja megkapja a kellő szeretetet.

Amikor a 12 éves Jézust megtalálják a templomban, Mária így szól: „Íme, atyád és én bánkódva kerestünk...” (Lk 2,48) Először Józsefet említi, ismerve atyai szívét, érzéseit.

Későbbi misztikus írók, pl. Valtorta Mária (1897–1961) is nagy tisztelettel ír Szent József személyéről. Jézus szavaiaként közli a magánkinyilatkoztatásában kapott mondatokat; **„Dicséret illeti vélt atyámat, aki példaképek abban, amiben leginkább hiányt szenvedtek: a tisztaságban, hűségben és a tökéletes szeretetben. Dicséret a lepecsételt Könyv nagyszerű olvasójának, akit a Bölcsesség oktatott arra, hogy felfogja a kegyelem titkait, és akit kiválasztott arra, hogy oltalmazza a világ Üdvösségét minden ellenség cselvetése ellen.”** (Mária élete, 60. oldal)

Január 23-án a járvány előírásait betartva egyórás imádság keretében megemlékezünk József és Mária menyegzőjéről. Ezt a hagyományt Bálint Sándor néprajzkutató is megemléltette gyűjtéseiben, amikor Nagykőrűben járt. Szent József szép liliomot „kapott”, a Szűzanyának pedig egy menyasszonyi csokorral kedveskedtünk, ami még mindig clarisseumi templomunkat díszíti. Reméljük, hogy jövőre nagyobb lelki és családi napot tudunk szervezni erre a szép ünnepre!

Paolo Albera emlékévé 2021-2022

Paolo Albera, Don Bosco második utóda

Az Egyetemes Tanács 2020/432. leiratában Ángel Fernández Artime rendfőnök atya kihirdette a Paolo Alberának szentelt évet, megemlékezve Don Bosco második utódja halálának századik évfordulójáról. Az évet a Szalézi Család 2021. január 15–17. között megtartott Lelkiségi Napjain nyitotta meg és a 2022. január 13–16. között megtartandó hasonló eseményen zárul majd.

Don Bosco második utóda, Paolo Albera halálának első centenáriuma alkalmából kiállítás nyílt meg Valdoccóban, a Don Bosco Ház újonnan feltárt, alagsori termeiben, ahol egykor 1854-től 1858-ig az első oratórium refektóriuma (nagy ebédlője) volt. A kiállítás 29 állomásból áll, ezeken vezetjük végig a kedves olvasókat az idén a Szalézi Értesítőben.

Az út kezdete

1. Állomás: „A világ az ő szemével nézve”

Paolo Albera atya egyike volt az első szaléziaknak, egyike azoknak a kiváltságos személyeknek, akik tanúi lehettek Don Bosco működésének. Magába szívta Valdocco családi szellemét, majd Rua Mihállyal és más szaléziakkal együtt átültette azt Mirabellóba. Később hozzájárult a szalézi munka kiterjesztéséhez Piemonton kívülre, először Olaszország Liguria régiójába, majd Franciaországba. A rend lelki igazgatója lett, végül pedig rendfőnök és Don Bosco második utóda.

A „kis Don Bosco” 1845–1921

2. Állomás: Don Paolo Albera

Don Paolo Albera tanúja volt a 19. és 20. század közötti átmenetnek, a Szalézi Társaság, az Egyház és az egész világ számára igen kényes pillanatban, amely majd a kortárs történelem egyik legdrámaibb vízváltójával, az első világháborúval fog tetőzni. Nézzük végig e szerény szalézi életútját a saját szemével. Közelítsük meg a „petit Don Bosco” („kis Don Bosco”)

Paolo Albera Valdocco udvarán 1920-ban

világát, azon csendes úttörők egyikét, akik annyit tettek és gondolkodtak azért, hogy Don Bosco Szalézi Társasága olyan legyen, amilyenek ma ismerjük.

Noneból Valdoccóba 1845–1862

3. Állomás: A kezdeti képzés

Paolo Albera a Torino és Pinerolo közti város, None szülőtte volt, földműves család hetedik gyermekeként látta meg a napvilágot 1845. június 6-án, ezen a szenteken bővelkedő, termékeny Torino környéki vidéken: két bátyja és egy nővére szintén a szerzetesi életet választotta és Istennek szentelték magukat: Lodovico a ferencesek között, Luigi a lazaristák között, nővére, Francesca pedig az Irgalmas Nővérek között.

1852–1857 között a helyi általános iskolába járt.

1858. október 18-án belépett a valdoccói oratórium középiskolájába, ahol megismerkedett Magone Mihállyal.

1860. május 1-én befogadták a Szalézi Társaságba és megkezdte filozófia tanulmányait.

1862. május 14-én a szaléziak első csoportjával együtt szerzetesi fogadalmat tett.

1863–1868 Valdoccóból Mirabellóba

4. Állomás: Mirabello

Ezek voltak a formáció, a képzés évei.

1863 szeptembere – Don Ruával és más szaléziakkal megalapították Mirabellóban az első kisszemináriumot, ahol filozófiai

Torino Mirabello negyedében található Szent Károly papi szeminárium

és teológiai tanulmányai elvégzése közben az asszisztens és a tanár szerepét töltötte be.

1865 szeptemberében a Torinói Egyetemen középiskolai tanári képesítést szerzett.

1868. augusztus 2.

Pietro Maria Ferré püspök Casaléban pappá szentelte.

Pappá szenteléskor Don Bosco ezt mondta Paolo Alberának: **„Amikor elérted azt a boldogságot, hogy bemutathatod az első szentmisédet, kérd Istentől azt a kegyelmet, hogy soha ne csüggedj el.”**

A fotó 1861-ben készült, a gyermek Paolo Alberát láthatjuk rajta, amint Don Bosco gyóntatja

A híres fotó története:

Don Boscónak ki kellett választania egyet a fiúk közül, aki a készülő fotón majd elfoglalja helyét a gyóntatószékben. Körülnézett, és mosolyogva magához hívta a gyermek Paolo Alberát: „Palika, gyere ide. Térdelj le, és a homlokodat támaszd az enyémhez, így nem fogunk elmozdulni!”

1868–1871

Az externisták (bejáró diákok) prefektusa

5. Állomás: Valdocco

1868. június 9-én, a Segítő Szűz Mária-bazilika felszentelésekor Paolo Albera ezt írja:

„Emlékszem arra az ünnepélyes pillanatra, amikor Don Bosco örömtől sugárzó arccal és a mély érzelmektől könnybe lábadt szemmel elsőként ment fel a nagyoltárhoz, hogy az ő nagy segítőjének irgalmas tekintete alatt bemutassa a szentmiseáldozatot...”

„A Segítő Szűz Mária-szentély felszentelésének évében visszatértem Torinóba, és további négy évig élvezhettem Don Bosco bensőséges közelségét, és az ő nagy szívéből merithettem azokat az értékes tanításokat, amelyek annál hatékonyabbak voltak ránk nézve, minél jobban láttuk őket a gyakorlatban is alkalmazva mindennapi magatartásában.”

(Don Albera körlevelei, 1920. október 18., 331. o.)

1871–1872

Alapító és igazgató

6. Állomás: Marassi

1871 februárjában Don Bosco Genovában volt. Két genovai, a Borgo Incrociatiban levő Szent Vince Konferencia tagjai, Domenico Prefumo és Giuseppe Varetti a Szenthöz mentek, és megkérték, hogy nyisson egy házat Genovában is. Don Bosco nem mondott nemet, de megjegyezte, hogy ehhez eszközökre van szüksége. Ők megígérték, hogy megtesznek mindent, amit tudnak. A dolog így függőben maradt.

Ugyanakkor a Gondviselés úgy akarta, hogy ennek a műnek a sorsa hamarosan megpecsételődjön. Amikor a Szent Vince Konferenciának sikerült Cataldi bárótól egy villát bérelni 500 líráért Marassiban (Oneto villa), a Bisagno-völgy keleti lejtőjén, Don Bosco elfogadta, és október 26-án elküldte oda Don Alberát két fiatal szalézival, három műhelyvezetővel és egy szakáccsal. Don Albera derűs lélekkel elfogadta a ház irányítását. A távozás pillanatában Don Bosco azt tanácsolta neki, hogy ne aggódjon semmi miatt, és helyezze teljes bizalmát az Úrba. Ezután megkérdezte tőle, szüksége van-e valamire.

– *Nincs, Don Bosco* – válaszolta Albera – *köszönöm, 500 líra van nálam.*

Mire Don Bosco: „*Ilyen sok pénzre nincs szükség. Mit gondolsz, Genovában nem lesz ott a Gondviselés? Ne aggódj, a Gondviselés rád is fog gondolni*” – majd visszavette az 500 lírát, és egy sokkal kisebb összeget hagyott neki.

A Gondviselésben pedig nem volt hiány.

Így kezdődik Don Bosco a liguriai fővárosban végzett munkájának története. A marassi Oneto villa szomszédságában lakók a szaléziákat „rakoncátlanoknak” nevezték, de ezt a becenevet nem mondták ki nyilvánosan... Csodálkozva vették észre a szaléziák és a tanulók között uralkodó családiasságot: társalogtak, együtt játszottak és este az udvaron énekeltek... Ez volt a megelőző módszer gyakorlata, amelyet a befogadás, a családiasság létkör és a vallás örömteli gyakorlása alapoz meg.

A genovai kikötő

Az első genovai állomás: a Marassi környékén található Oneto dei Cataldi villa

Sampierdarena Intézet

Az ifjú Paolo Albera

1873–1881

Egy megfelelőbb helyszín

7. Állomás: Sampierdarena

A Sampierdarena Intézet épületét Don Bosco 1872-ben vásárolta. Itt nyitotta meg a torinói Valdocco kerületben levő után a második szalézi intézetet Olaszországban. A templomot, amely 1885-ben lett plébánia és 1895 és 1929 között többször felújítottak, 1943. október 30-án egy robbantás teljesen elpusztította. 1952 és 1955 között újjáépítették, új névvel: Bosco Szent Jánosnak és Szent Gaetánnak szentelve.

1871. október 26-án Paolo Albera megalapítja a Genova-Marassi árvaházat, szabók, cipészek és ácsok műhelyeivel.

1872 novemberében a művet áthelyezi Sampierdarenába.

1873–1875: az épületek bővítése új műhelyekkel (könyvkötők, mechanikusok és kovácsok, nyomdászok és zeneszerzők).

1875 júniusa: Don Bosco rábízta a felnőtt hivatások számára alapított Segítő Szűz Mária Fiai művet.

1875. november 14.: hajón elkíséri Don Boscót, hogy üdvözölje az első Amerikába tartó szalézi misszionáriusokat.

1878. augusztus 10.: megjelenik a Szalézi Értesítő első itt készült száma, amelyet egészen 1882-ig Sampierdarenában nyomtatnak.

1881–1892

Tartományfőnök

8. Állomás: Franciaország

Lille

1881 októbere: Don Bosco Marseille-be küldi, mint a franciaországi szalézi házak első tartományfőnökét. Nehéz helyzetet talál (a szerzetesek kiűzésének törvénye), de nem csügged. A szaléziak egyszerű „jótékonyági társaságnak” vallják magukat. 1881-ben négy szalézi ház működik Franciaországban: Nizza Marittima (szaléziak és a Segítő Szűz Mária Leányai), Marseille (SDB és FMA), Saint Cyr (SDB és FMA) és La Navarre.

Tíz év alatt tíz házat nyit meg: Sainte Marguerite (1883), Párizs-Menilmontant (1883), Lille (1884), Grevigney (1888), Le Rosignol (1889), Dinan (1890), Liege (1891), Oran Algériában (1891), Ruitz (1891), Saint Pierre de Canon (1891).

1883–1887: elkíséri Don Boscót éves franciaországi útjain, számtalan csodás gyógyulás tanúja. Don Bosco iránta való megbecsülését ez a rövid részlet fejezi ki:

Eudossia Olive asszony, a szalézi ház jótévedője Marseille-ben találkozott Don Boscóval, és tanácsot kért tőle lelkiigazgatója kiválasztásához. A Szent egy pillanatra elgondolkodott, majd így válaszolt: „Vegye Don Alberát lelkiigazgatónak: ő olyan ember, aki csodákat tesz a lelkekkel!” (MB XV 490-491).

1888–1891: megszilárdítja a francia és belga szalézi munkatársak hálózatát, általános szimpátiát szerezve: „le petit Don Bosco”-nak („kis Don Bosco”) hívják.

Folytatjuk...

Nizza

Marseille

Interjú

Szlávik Adél

„Ha jót akarunk tenni, akkor bátornak is kell lennünk!”

Beszélgetés Tran Dinh Biet Pál atyával

Amikor valaki tizenhat éves, akkor kezd felfedezni a világot, akkor nyílik ki számára Isten csodálatos alkotása. Tizenhat év alatt nagyon sok minden történik, például egy vietnami szalézi szerzetes megtanul magyarul, megismeri a kultúránkat... itt folytathatnám, de meséljen ő maga. Tran Dinh Biet Pál atya tizenhat éve (nem, nem írtam el a számot ☺) érkezett meg Magyarországra három társával. Mesél a kezdetekről, arról hogy Isten terve miként formálódik életünkben és bebizonyosodik, mint az már többször is, hogy Don Bosco minden korban aktuális.

Mi szerettél volna lenni gyermekkorodban?

Húúha... Emlékszem, egyszer azt álmodtam, hogy pap vagyok. Amikor azon kellett gondolkodni, hogy mi legyek, nem tudtam mást, csak azt, hogy én pap

szeretnék lenni. Nagy családból származom, nyolcan vagyunk testvérek. Sajnos a szüleim már nem élnek, a testvérek közül ketten vagyunk papok, szerintem a szüleim a mennyországban nagyon örülnek, hogy mi a Jóistent szolgáljuk. A testvérem szintén szerzetes, de nem szalézi, sőt, az egyik unokatestvérem is tagja annak a közösségnek. A családom már nagyon régóta katolikus, nagyon buzgó, vallásos emberek voltak a szüleim és nagyszüleim is. Nagyon figyeltek arra a szüleim, hogy jól átadják a katolikus hitet számomra és testvéreim számára is.

Fiatalkorodra visszatekintve volt neked példaképed, akire felnéztél?

Amikor gyerek voltam, volt egy plébánosunk, aki nagyon nagy hatással volt rám. Nagyon sokat dolgozott a hívekért, a templomi közösségért. Vietnammak az a területe, ahol születtem, missziós terület

volt. A plébános nagyon törekedett arra, hogy a szentmisék után meglátogassa a családokat. Mindig azt mondta, hogy ő Isten gyermekeit kell hogy szolgálja. Sajnos két évvel ezelőtt ő is elköltözött a mennyországba. Mindig bennem maradt, hogy micsoda szolgálatot végzett, ezért tekintek rá példaképként. Egy ideig mellette segédkeztem a plébánián.

Hogy talákoztál a szaléziakkal?

Hát ez egy nagyon hosszú történet, szerintem két óra múlva is itt fogunk ülni... Amikor általános iskolás voltam, már hallottam Don Boscóról. Az előbb említett plébános januárban, Don Bosco ünnepe körül erről a szentről prédikált. Emlékszem, úgy jellemezte, hogy egy mindig vidám pap volt, aki segítette a fiatalokat. Utána nem sokat foglalkoztam vele. Gondoltam arra, hogy pap legyek, de azt még nem tudtam pontosan, hogy

szerzetes vagy egyházmegyes pap szeretnék lenni, de foglalkoztatott a gondolat. 1995-ben, huszonegy évesen kerültem Saigonba tanulni. Egyszer részt vettem egy szalézi atya újmiséjén, ami nagyon tetszett nekem. Nagyon jó hangulat volt, óriási zenekar szolgált a szentmisén trombitával és más különböző hangszerekkel. Elmentem a rendházba, ahol a novíciusok laktak és láttam, hogy van focipálya, kosárpálya. Arra gondoltam, hogy jó lenne ezeket kipróbálni. Egy hét múlva újra felkerestem ezt a rendházat és jelentkeztem, mint fiatal, hogy érdeklődöm a szalézi hivatás iránt. Először egy szalézi testvérrel találkoztam, aki a közösség ekonómusa és lelki gondozója is volt. Egy éven keresztül jártam abba a közösségbe, ahova a jelölteket hívták. Minden vasárnap találkoztunk, játszottunk, majd közösen olvastuk a napi evangéliumot és elméltünk. 1996-tól már az egész vasárnapot a szalézi közösséggel töltöttük. Az egyetem befejezése után dönteni kellett, hogy megyek-e prenovíciátusba, vagy nem. Ez már nehezebb döntésnek bizonyult. Kértem még egy évet, hogy átgondoljam a döntésemet. Több lehetőségem is volt, mert mehettem volna Amerikába továbbtanulni, vagy dolgozhattam volna Saigonban és ugye, beléphettem a szerzetesrendbe. Tudtam, hogy szabadon dönthetek, Isten vezet engem. Az egy év alatt, amit kértem, kiderült, hogy nem tudok továbbtanulni ezért dolgoztam, de minden vasárnap bejártam a szalézi közösségbe imádkozni. Eltelt az az egy év, és eldöntöttem, hogy szalézi szeretnék lenni. Meg is írtam a levelet az előjárónak a szándékomról. 2000 szeptemberében kezdtem meg a prenovíciátust. 2002-ben tettem le az első szerzetesi fogadalmamat, majd folytattam a filozófiai tanulmányaimat, amit 2005-ben fejeztem be. Ezt követően indultam Magyarországra misszióba.

Hogy jött a gondolat, hogy misszionárius szeretnél lenni?

A misszionárius hivatás egy külön hivatás, a szalézi hivatás mellé kapunk egy külön küldetést a Jóistentől. Úgy éreztem, hogy külön feladatom van. 2000 táján az előző rendfőnök atya, Don Pascual Chavez írt egy körlevelet a világ összes szalézi szerzetesének, amelyben leírta, hogy hála Istennek vannak a szalé-

zi világnak olyan területei, ahol sok a szerzetesi hivatás, viszont vannak olyan helyek, főleg Európában, ahol kevés a szerzetes, kevés fiatal kötelezi el magát a megszentelt életre. Bátorságra biztatott bennünket, hogy vállaljuk a misszionárius hivatást, hiszen a világon bárhova megyünk, a Szalézi Család vár minket. Úgy gondoltam, hogy régen Európából érkeztek a Távol-Keletre misszionáriusok, most itt az idő, hogy mi menjünk és szeretettel, hittel misszionáljunk Európában. Bátor voltam, megírtam a kérvényt, hogy szeretnék elindulni misszióba. Bárhová megyek, ahova küldenek. Nem csak bennem született meg ez a gondolat, a tirocíniumos csoportomból heten írtuk meg a kérvényt a rendfőnök atyának a szándékunkról. 2004-ben, a levelünk megírása után néhány hónappal kaptuk a választ, hogy mehetünk misszióba, de tudnunk kell beszélni egy európai nyelven, akár olaszul vagy angolul, mert Magyarországra küldenek, viszont a magyar egy elég nehéz nyelv. Rajtunk kívül még három pap is beadta a kérvényt, köztük Ferenc atya is. 2005-ben tízen indultunk útnak misszióba. Van, akit Litvániába, Albániába küldtek, de ugye minket ide, Magyarországra irányítottak. Olyanok voltunk, mint Ábrahám: küldtek minket, de nem tudtuk, hogy ott mit fogunk csinálni. Hittel indultunk útnak. Arra gondoltam, hogy az európai misszionáriusok, akik anno elindultak Vietnamba, bátrak voltak és nekik is sikerült megtanulni a

vietnami nyelvet, amin keresztül nekünk átadták a hitet. Fontos, hogy tudjunk minden nap jól együttműködni Istennel, mert nem a mi akartunk alapján történnek a dolgok. Minden nap Isten kegyelmében kell működni, úgy mint Szent Pál mondta: „Elég neked a kegyelem!” Úgy érzem, hogy valamilyen módon ez sikerül, és most itt vagyok. Tizenhat éve vagyok itt, 2005. október 25-én érkeztem Magyarországra.

Mi volt az első dolog, amit hallottál, tudtál Magyarországról?

Az első információ, amit hallottam még Vietnamban, az az, hogy itt folyik a Duna folyó.

Hogyan telt az elmúlt tizenhat év?

A megérkezés után először a nyelvet tanultuk Óbudán, majd egy év után elkezdtük társaimmal a Hittudományi Főiskolát. Közben az óbudai szalézi rendházban laktunk. Megjártam az ország nyugati felét is, és az első években Szombathelyen is szolgáltam. Voltak évek, amikor hétvége Balassagyarmatra jártam oratóriumba. 2008 májusában tettem örökfogadalmat Péli-földszentkeresztben, majd 2013. április 1-jén Szombathelyen Jakab atyával együtt pappá szenteltek. Utána Óbudán szolgáltam, a rendház ekonómusa voltam 2016-ig. 2016 őszén az akkori tartományfőnök atya áthelyezett engem az újpesti közösségbe. Az elsődleges feladatom volt, hogy a Clarisseum –

Pali atya 2006-ban a jelenlegi tartományfőnökkel, Andrásfalvy János atyával

Szent István király plébániatemplomban szolgáljak és az oratóriumot vezesse. 2017-ben Erdő Péter bíboros atya kinevezett plébániai kormányzónak, hogy ne csak kíségetsem a clarisseumi híveket, hanem vezesse őket. 2020-ban Andrásfalvy János atya kérésére visszatértem Óbudára, jelenleg a Segítő Szűz Mária-kápolna igazgatója vagyok, valamint az óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda iskolalelkésze. Mellette még a vietnami katolikus közösség lelkésze vagyok. Igyekszem minden feladatot, amit kaptam, szépen elvégezni. Az általános iskolában az elsőáldozásra készülő 3. osztályos gyerekeket tanítom, ezzel is szorosán együtt tud működni az iskola a templommal. Előkészítem a lelki programokat a fiatalok számára, vezetem az osztálymiséket, várom a gyónni vágyó fiatalokat.

Csodálatos látni, ahogy ti, szerzetesek összefogjátok a vietnami katolikus közösséget. Hogyan indult ennek a csoportnak az élete?

Mielőtt mi megérkeztünk Magyarországra, már egy verbita atya volt a közösség lelki vezetője, aki Németországból érkezett ide. A közösség keresett egy katolikus papot, aki misézik nekik. Akkor körülbelül 10–15 főből állt a közösség. 2005-ben hallották, hogy négy vietnami katolikus szerzetes érkezett Magyarországra, köztük egy pap is, így felkerestek minket, pontosabban az akkori tartományfőnököt, Havasi József atyát, és kérték, hogy engedélyezze, hogy Ferenc atya havonta misézzon a közösségnek. Havasi atya nagyon szívesen befogadta a

közösséget. Minden hónapban összegyűltek Óbudán és részt vehettek a saját anyanyelvükön megtartott szentmisén. Aztán a havi egyszeri alkalomból kettő lett, és azóta minden hónapban két vietnami szentmise van egy szalézi templomban. 2017-től a Clarisseumban gyűlnek össze, jómagam, illetve Jakab atyával közösen vezetjük a szentmiséket, hiszen Ferenc atyát a szolgálat Kazincbarcikára hívta. Természetesen nagy ünnepekkor is összegyűlünk és közösen adunk hálát. Jelenleg 80–100 főből áll a vietnami közösség.

Szerzetesként, szalézi papként hogyan élted meg azt, hogy a járvány miatt nem lehetnek személyes hittanórák, nem lehet nyitva az oratórium, nem volt nyilvános szentmise?

A lényeg szerintem az, hogy lehet, hogy a körülmények változtak, de maga az ember nem változik. Akkor is szaléziak voltunk, most is szaléziak vagyunk. Próbáltuk online tartani a kapcsolatot a hívekkel, az oratóriumot és a hittanórát is online tartottuk. Ezt a helyzetet el kell fogadnunk. Én nem panaszkodom. A lényeg az, hogy tegyük meg, amit meg tudunk tenni, a többit Isten megteszi helyettünk és értünk. Ebben a helyzetben azt éreztem, hogy több időt tudunk szánni saját magunkra, a lelki életünkre. A nagy rohanás mellett most kaptunk időt, hogy szeretteinkkel, közösségeinkkel töltsük ezt az időszakot. Szerintem ez egy nagy állomás volt mindenki életében. Meg kellett állni, így volt időnk végiggondolni az eddigi életünket, végiggondolni hogy mit hozhatunk még ki

belőle.

Nekem volt szerencsém eljutni a te szülőföldedre, Vietnamba, ami hatalmas élmény volt és hiányzik a sárkánygyümölcs. Mi az, ami neked így, tizenhat év távlatából hiányzik egy kicsit Vietnamból?

Tizenhat éve vagyok itt, Magyarországon és úgy gondolom, hogy ez az ország a második hazám (*Pali atya 2019 szeptembere óta magyar állampolgár is*), nem tudok róla, hogy valami hiányozna. Ha valaki készít vietnami ételt, akkor megeszem, ha nem, akkor szívesen fogyasztom a magyar ételeket is. Nem hiányzik semmi úgy különösebben.

Ha holnap kapnál egy levelet a rendfőnök atyától, hogy holnap el kell hagynod Magyarországot, új missziós területre küld, akkor mi hiányozna Magyarországról?

Hmm... Ha menni kell, akkor megyek, az biztos! Ami hiányozna, az az itt megismert emberek, a kedves magyarok. Én jól érzem magam itt, Magyarországon, mert megtanultam a nyelvet, tudok kommunikálni a magyarokkal, velük együtt dolgozni, ami számomra nagyon fontos. Egy szalézi nem egyedül dolgozik, hanem mindig közösségben, együttműködik másokkal. Készen vagyok menni, de készen vagyok maradni is!

Pali atya, Don Bosco hagyományát követve te mit súgnál a mai fiatalok fülébe? Mit üzennél a mai fiataloknak?

Sokat prédikáltam már a fiataloknak, sok szót használtam már, de én is csak azt tudom mondani a fiataloknak, amit Don Bosco mondott: „Tegyetek jót mindenkivel, rosszat senkivel!” Ez nagyon fontos, mert ha valakivel jót teszünk, akkor mi is boldogok leszünk, nem csak az, akivel jót cselekedtünk. Ha rosszat teszünk valakivel, akkor boldogtalanok leszünk. Lehet, hogy a mai világ azt sugallja, hogy csak magunkkal foglalkozunk, másokkal ne. Ha jót teszünk, akkor kilépünk az önző világból és más embernek nyújtjuk a kezünket, ami óriási dolog. A mai világnak szüksége van azokra az emberekre, akik másokra is gondolnak, nem csak saját magukra. Don Boscónak ez a mondata is minden korszakban érvényes.

Pali atya a vietnami közösség tagjaival a Clarisseumban

Kazincbarcika

Sivadó Balázs SDB

Van rendházunk!

A szaléziak 2018-ban vásárolták meg a használaton kívüli, többszintes épületet az Építők útja 17–19. szám alatt, ahol most az eddig két helyszínen élő szerzetesi közösség végre már együtt lakhat. Az épületben a rendházon kívül plébániahivatal, gyermekfoglalkoztató, kápolna, apartman lakások, szolgálati lakások találhatóak.

Egy újabb mérföldkő a kazincbarcikai szaléziak történelmében. 2006 óta él itt szalézi közösség, de igazi, közös otthona eddig nem volt, hiszen a Don Bosco Iskola és a plébánia viselte az „A rendház” és a „B rendház” címet. Ugyanakkor ebben is szép üzenetet látok. Nem az volt a fontos, hogy ideális körülmények között lakjanak a szaléziak, hanem, hogy előbb a missziónkra, a küldetésünkre fordítsuk a forrásainkat. Így én tényleg egy csodának látom, ahogy a szalézi jelenlét kicsi mustármaghoz hasonló, szinte jelentéktelennek tűnő kezdet után egy terebélyes, sokfelé ágazó szalézi művé nőtte ki magát, amely által nagyon nagy lehetőséget és felelősséget kaptunk, hogy valóban kamatoztatni tudjuk mindazt a kincset, amellyel a ránkbízottak életét szebbé és boldogabbá tehetjük, s így Isten országát építhessük.

Új címünk az Építők útján van. Sokatmondó név lehet. Nem mindegy, hogy mit építünk, hogyan és miért. Vagy inkább kiért. Ezt az emeletes házat az előző rendszerben rabokkal építették kényszermunkával. Az embereket eszköznek használták. Nekünk pont fordítva kell tennünk: mindazt az eszközt, ami a rendelkezésünkre áll, az emberekért kell használnunk, ahogy ezt Don Boscónál is

látjuk.

Különös egybeesés, hogy a szalézi rendháznak a 2006-os alapításakor a Szent József nevet adták és a beköltözésünk előtt bő egy héttel Ferenc pápa meghirdette a Szent József-évet. Szent József alakja gyakran a háttérben van, a Bibliában egyszer sem szólal meg, de mindig azt igyekszik tenni, amire a Jöisten hívja. A Gondviselésbe vetett bizalma igazán rendkívüli. Don Bosco is nagyon tisztelte őt, és a szaléziak egyik védőszentjeként tekintett rá. Minden általa épített templomban egy oltárt az ő tiszteletére szentelt (Segítő Szűz-bazilika, Szent János-templom, Szent Szív-bazilika). A mi közösségünk is az ő pártfogása alatt igyekszik építkezni a lelkekben és a szívekben.

Az első este, amikor a kis közösségünk együtt volt az új rendházban, pont december 18-ra esett, a Szalézi Társaság alapításának évfordulójára, ami valami újnak a kezdetét jelentette egy bizonytalan időszakban.

Ez is egy új kezdet. Bízom benne, hogy a koronavírus miatti korlátozások feloldása után ez az épület majd megtelik élettel, lelkesedéssel, alkotókészséggel és örömmel, és így valódi fényt és szint visz

A kápolna

Többfunkciós belső tér

majd ebbe a városba, az emberek életébe. Hiszen ezért vagyunk itt!

Hála és köszönet mindazoknak, akik lehetővé tették ennek megvalósulását! Igyekszünk folytatni azt, ami a küldetésünk, hiszen „a remény mozgat minket”.

A remény mozgat minket

Az elmúlt év elején még boldog újévről álmodoztunk, arról, hogy minden ugyanúgy fog menni, mint korábban, mert már megszoktuk, hogy minden úgy megy, ahogyan mi elképzeltük, elterveztük. A mögöttünk hagyott esztendő megmutatta, hogy ez nem mindig így működik. Rávilágított arra, hogy nem mi irányítjuk a történelem folyását, egy aprócska vírus meg tudja állítani a világot, az életet, be tud zárni bennünket a négy fal közé. Igen nehéz időszak volt ez sok fájdalommal, szenvedéssel és áldozattal. Elveszítettünk több papot és szerzetest is... Azt reméljük, hogy ez az esztendő más lesz, jobb lesz, meghozza a várva várt feltámadást. Rendfőnökünk, Ángel atya az erre az évre megfogalmazott strenna szavaival bátorít: „A remény mozgat minket”. Minden nehéz helyzetből van kiút.

Nehéz időszak volt ez, de a legfontosabb kérdés, amit Ferenc pápa is többször hangoztatott az, hogy hogyan fogunk ebből a vírusból kijönni. Tudunk-e e nehéz időszak alatt is lélekben fejlődni, előbbre jutni, többet imádkozni, egymás felé fordulni, megtalálni azokat a csendes pillanatok, amiket éppen az otthonlét nyújt nekünk, vagy még jobban bezárkózunk, még jobban elszigetelődünk.

Hála Istennek, megmaradt egy nagyon fontos ajándék, erőforrás, megmaradt a szentmise! El tudtunk menni a templomba akár minden nap. Az utóbbi időben szomorúan tapasztaltam, hogy több fiatal pap elhunyt, néhányan éppen a koronavírus okozta szövődmények miatt, több helyről hiányoznak a plébánosok, a szerzetesi közösségekből hiányoznak az idősebb testvérek. Kevés a munkás az Úr szőlőjében...

Kedves fiatalok! Amikor arról gondolkodtok, hogy hova menjete továbbtanulni, vajon a választások között szerepel-e az Istennek szentelt élet, teljesen odaajándékozni magadat mások szolgálatára?

És kedves szülők! Meritek-e odaadni, felajánlani gyermekeiteket Istennek?

Már pap voltam, amikor édesanyám egyszer elmondta, hogy amikor megszülettem, életemet felajánlotta az Istennek, és nagyon boldog volt, amikor a papi hivatásra ígert mondtam. Én erről nem tudtam semmit, nem akart befolyásolni döntésemben, de így utólag visszagondolva egészen biztosan köze volt az ő felajánlásának ahhoz, hogy pap lettem. Sok mai szülő fél felajánlani a gyermekét Istennek, félnek attól, hogy az Isten elveszi tőlük, elveszítik gyermeküket. Fontos tudatosítani a szülőknél azt, hogy gyermekük nem mindig ott találja meg a boldogságát, ahol ők azt elképzelik, hanem ahová a hivatása szól.

Kedves szülők! Kedves nagyszülők! Imádkozzatok gyermekeitekért és unokáitokért! Imádkozzatok, de ne úgy, mint az egyik vallásos édesanya imádkozott: „Uram hívj szolgálatodra papokat, szerzeteseket és szerzetesnőket, csak ne az én gyerekeim

közül!” Ne féljetek őket Istennek ajánlani! Imádkozzatok értük, hogy legyen bátorságuk ígert mondani.

Egyszer egy püspök egy június végi szentmisén szomorúan közölte a hívekkel: „Kedves testvérek! Nagyon szomorú vagyok, mert az idén senki nem jelentkezett papnak. Nem akadt senki, aki ígert mondott volna az Úr hívására.” Leverten és szótlánul ment be a sekrestyébe, amikor egy fiatal fiú odament hozzá és megkérdezte: „Püspök atya! Tényleg senki nem jelentkezett az idén papnak?” „Senki!” – válaszolta szomorúan a püspök. „Hát, ha senki nem jelentkezett, akkor én jövök! Már hosszú ideje gondolkodom azon, hogy az Istennek szeretném adni az életemet, és most ez a mondat segített abban, hogy végleges döntést hozzak. Íme, itt vagyok!”

Kedves fiatalok, érdemes ígert mondani a papi és szerzetesi életre! Azt az életformát választani, úgy élni, ahogy maga Jézus Krisztus is élt földi életében. És érdemes szaléziként a fiatalokért dolgozni, különösen azokért, akik a leginkább rászorulnak a szeretetre, arra, hogy találkozzanak Istennel, akik elveszítették az irányt az életükben, vagy olyan családba születtek, ahol soha nem beszéltek az Istenről. Szép hivatás segíteni, meghallgatni azokat a fiatalokat, akiknek nincs igazi barátjuk, lelki támaszuk.

Nincs annál nagyobb öröm, mint amikor valakinek tudunk segíteni abban, hogy megtalálja életének az értelmét, célját, megtalálja életében a reményt. Ez a remény mozgasson bennünket ebben az évben, hogy mint papok, szerzetesek, munkatársak, animátorok egyre növekvő lelkesedéssel és felelősséggel dolgozzunk a fiatalokért!

Ez a remény mozgat minket, hogy ha komolyan vesszük a hivatásokért való imádságot, akkor lesznek fiatalok, akik bátran követni fogják Krisztust és nem félnek odaajándékozni életüket másokért. Jézus ígérete szerint pedig **„mindaz, aki értem elhagyja otthonát, apját, anyját, testvéreit vagy földjét, szüzenyit kap és örökségül kapja az örök életet!”** (Mt 19,29)

„Biztosan jó lesz minden tettünk,
ha Isten jelenlétében tesszük.” (Don Bosco)

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

Nem olyan régen az online hittanunkon a kísértésekről beszélgettünk néhányatokkal. Azt a szentírási szakaszt olvastuk, amikor „a Lélek a pusztába vitte Jézust, hogy az ördög megkísértse” (Mt 4,1). Ez a mondat számomra egyszerre ijesztő és megnyugtató. Ijesztő, hiszen a Lélek az, aki ilyen helyzetbe vezeti Jézust, de megnyugtató is,

hiszen még a kísértések idején is Isten irányít, az Ő tudta nélkül semmi sem történhet.

Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de a kísértések idején gyakran elfelejtjük az utóbbit. Ilyenkor gyakran csak magán a nehézségen, vagy – ha nem tudunk ellenállni – a szegényerzeten rágódunk. Pedig a Szentlélek ott van végig mellettünk... Ne csüggedjünk tehát! Kérjük bizalommal a Szentlélek támogatását, és ajánljuk föl Istennek azokat a gyengeségeinket, amelyekkel leginkább küzdünk, amin keresztül az ördög leginkább „bepróbálkozik”. Krisztus feltámadása, halálán való győzelme adjon nekünk reményt, hogy az Ő segítségével mi is győzhünk a bűnökön, vagyis a „kis halálokon”!

Legyünk egymás támaszai a nehézségek, a kísértések idején! A remény mozgasson minket!

Szeretettel és imával gondolok rátok!

Jani Áron testvér

Találd ki, kinek a nevét rejtik az összekevert betűk! Segítségre lehet, ha utánaolvasol, hogy a rendfőnök atya kinek az emlékévért hirdette meg 2021-re. Küldd el a megfejtést a toprengo@szalim.hu címre május 31-ig!

oolap eablar

Jóéjszakát

Húsvétra készülődünk, reménységünk ünnepére. Jézus feltámadása által a világba öröm és reménység jött: a halállal nincs vége mindennek. A remény nem csak a végső dolgokra irányulva kell, hogy a szívünkben legyen, hanem kapaszkodó a mindennapok küzdelmeiben, itt és most. Minden emberben él a remény, egy bizonyos jó utáni vágyakozás. De nekünk, keresztényeknek reményünk nem az aktuális egészségi, politikai, gazdasági helyzet miatt van, hanem annak ellenére.

A keresztény élet a remény gyümölcse, az ismeretlenbe indulás, a hit útja! Isten annyit nyilatkoztatott ki Önmagából, ami elegendő, hogy lépni merjünk a bizonytalan felé, bízva abban, hogy ahol már sötétedik, oda is elér az ő kegyelme.

Amikor úgy érezed, hogy elbizonytalanít a „Miért van a szenvedés?” és hasonló kérdések, legyen imád: „Uram, hiszek, segíts hitelenségemen!” (Mk 9,24)

A társas kapcsolatban, aki remél, az túllát a jelenen, s nem érti félre a körülötte zajló eseményeket. Megértő tud lenni, mert nemcsak a jelenségekre figyel, hanem távolabbról tekint rájuk, s így megközelítve az isteni nézőpontot, tud egy más, irgalmasabb szemlélet szerint ítélni. A remény a szeretettel ötvözve így vezet önmagunk, embertársunk pozitív formálódása felé. A remény megadja az újrakezdés lehetőségét, hiszen biztosak lehetünk abban, hogy nincs olyan helyzet, ahonnan ne lehetne ismét felállni. A remény feltárja előttünk az Isten emberszeretetének végtelen távlatait, de nem szünteti meg személyes kötelezettségünket, fáradozásunkat a haladás érdekében.

Isten megváltást ígért, de nem problémamentességet. A remény ajándék, de érte kell mennünk! Don Bosco így bízott bennünket: „Kapaszkodj Istenbe, mint a madár: amikor énekel, remeg alatta az ág, de tudja, hogy tud repülni”, ehhez az út: „Helyezzük magunkat Isten kezébe. Imádkozzunk és minden sikerül!”

Kovács Katalin FMA

Változások - válaszok

Az 1960-as években iskolába járó olvasók közül talán többen is emlékeznek arra, hogy akár osztály-, akár iskolatársaik között voltak olyan gyerekek, esetleg mára már felnőtt ismerősök, akik az 1950-es évek idején a járványos gyermekbénuláskor betegedtek meg, és annak következtében váltak mozgásérültté, súlyosabb esetben vastüdőre vagy respirátor használatára szoruló légzésbénulttá. Mindenki a megoldást hozó vakcinára várt, amit 1960 óta minden magyar kisgyermek megkap. Ugyanígy vártuk/várjuk a Covid-19 elleni védőoltást is, ami végre feloldhatja az eddigi félelmeinket a betegségtől. Mind a vírus megjelenése, mind az annak megszűnését hozó oltási időszak változást hozott/hoz az életünkben. Az egyik az aggódo félelemét, hogy mi lesz a szereteteinkkel, barátainkkal, a környezetünkben élőkkel és velünk, valamint sokakból váltott ki egzisztenciális szorongást is. Voltak, akiket megbénított ez a helyzet, de szerencsére voltak olyanok is, akiket a másokért való cselekvésre készítetett. Nem volt ez másként 1854 nyarán sem, amikor Torinóban és környékén a pestisjárvány tombolt. A tehetősebbek nagy része, akik pénzüikkel, embereikkel, élelmiszerekkel és más lehetőségeikkel a védekezést, a betegek ápolását segíthették volna, vidéki birtokaikra menekültek. Magukra hagyva sok tőlük is függő, értük is dolgozó embert és családjait. Látva ezt Don Bosco, fiaival megbeszélve, az ő kétségeiket is elosztatva, az akkor ismert, ésszerű védekezési szabályokat betartva sietett a kiszolgáltatottak, betegek segítségére.

A mai helyzetben is sok fiatal vállalt önkéntességet a tanulmányaik vagy munkájuk mellett. Példamutatásuk sokakból elismerést vált ki, de vannak olyanok is, akik tamaskodva, őket megszállott módon felelőtlennek tartva, sőt esetenként kigúnyolva, másokat is ellenük hangolva figyelik segítő tevékenységüket. Láthatjuk, hogy egy, a krízishelyzetből fakadó félelem van, akikből a megoldást, és van, akikből a fejlődést gátló bénultságot, vagy a változást ellenző, a közösségért, a másikért aktívan tevővel szembeni ellenséges magatartást vált ki. És vannak, akikből a tettekészséget, akadályoztatás esetén az adományozást és egyéb a lehetőségeihez mért segítség megszervezését, bizonyos tevékenységekre való jelentkezések összegyűjtését és eljuttatását a megfelelő helyre stb. váltja ki.

Sajnos az első reakciómód ugyanúgy mintát jelent a szilárd értékrenddel még nem rendelkező, gyakran az őt körülvevőkkel szemben lázadó gyermekeink/fiatalaink számára, mint a személyiségüket építő. Felvetődhet a kérdés, hogy miért, hát nem látja azt, hogy melyik szolgálja a másikat, melyik a jobb? Válaszom, hogy sajnos gyakran nem. Miért? Mert mind a kettő alapja egy felfokozott érzélem. A helytelen esetében is – függetlenül a covidtól – kiemelt szerepe van a kezdeményező tekintélyének, lelkesítő buzdításának, félrevezető, sokszor áltudományos magyarázatának, és a megfontolásra kevés időt adó cselekvésnek. Az sem ritka, hogy utólag már bánják, hogy

hagyták magukat manipulálni, de ezt csak kevesen merik felvállalni, mert ismét bizonyítottnak érzik, hogy nem gondolkodtak felnőtt módon, s ezt beismerni „ciki”, hiszen beigazolódhat, hogy az őt már többször figyelmeztető szüleinek, nevelőinek, lelkiatyjának volt igaza. A legnagyobb veszély, ha kerül minket, nem tudjuk megbeszélni azt, hogy meggondolatlanságot követett el, és nem tudjuk számára felkínálni a másik lehetőséget vagy a megnyugvást, gondolkodást lehetővé tevő körülményeket. Lehet, hogy nem a szüleiben látja a partnereit egy mélyebb beszélgetéshez. Szalézi munkatársként, egy bizalmas kapcsolatot már kialakított nevelőként, papként, esetleg korban hozzá közelebbálló animátorként is segíthetjük őt. De hogyan? Hétköznapjainkban, de különösen most, Don Bosco ünnepe körül többször is felidéződik bennünk az ő alakja, életének eseményei, amelyek közül több akár napjainkban is előfordulhatna. A várt és a hirtelen változásokra – legyenek azok akár jók, akár rosszak – mindig okos és előremutató válaszokat adott. Ma is többen vagyunk, akik a nehéz nevelési helyzetekben ezt kérdezzük magunkban: „Don Bosco vajon mit tennél, hogyan csinálnád?” Olvasva a róla írt életrajzi könyveket, visszaemlékezéseket, emlékiratait, szinte nincs olyan mai kérdés, amelyre ne kapnánk Tőle vagy konkrét vagy iránymutató választ.

„Amikor szobájába léptek, Don Bosco ugyanolyan tisztelettel fogadta őket, mint a nagyhatalmú személyeket. Megkérte őket, hogy üljenek a pamlagra, ő pedig asztalánál helyet foglalva oly figyelmesen hallgatott, mintha az elhangzottak a világ legfontosabb dolgai lennének. Néha felállt és sétálni kezdett a szobában. Amikor befejeződött a beszélgetés, egészen a bejáratig kísérté őket, ahol ajtót nyitott és így búcsúzott tőlük: »Mindig barátok maradunk, nemde?« A fiúk örömjongó szívvel futottak a lépcsőn lefelé. Szinte kimondhatatlan az a különleges diszkréció és bölcsesség, mellyel Don Bosco képes volt olyan tanácsokat adni, melyek gyakorlati megvalósításukkor hasznosnak és jónak bizonyultak.” (Cameroni, 2008.,37.)

Felhasznált irodalom

Pier Luigi Cameroni (2008): Don Bosco látó szíve. Don Bosco Kiadó, Budapest

Beszámoló a szalézi munkatársak formációfelelőseinek találkozásjáról

A korlátozások miatt nagy bizonytalanság előzte meg az idei találkozót, de az óbudai szerzetesek vendégszeretetének és gondos munkájának köszönhetően január 9-én személyesen találkozhattunk a Don Rua teremben. Nagy öröm volt látni, hogy a hagyományos januári találkozót ilyen sokan fontosnak érezték. Személyesen és az interneten keresztül 22 munkatárs és delegátus vett részt, hogy megbeszéljük a munkatársi formációval kapcsolatos aktuális kérdéseket.

Marillai Andrea, a szalézi munkatársak koordinátora köszöntötte a résztvevőket. Kiemelte: habár nehéz évet tudunk magunk mögött, a munkatársi csoportok aktívak maradtak.

P. Andrásfalvy János tartományfőnök az idei év rendfőnöki üzenetéről, a reményről tartott rövid prezentációt. Rámutatott, hogy egy Szentlélek vezette közösség képes újjáteremteni mindent. Lelkesítő volt számunkra, hogy a Szalézi Család gazdag szent példaképekben, akiket a remény mozgatott. Ilyen példakép Boldog Sándor István szalézi testvér és Morano Magdolna nővér. János atya végül arra buzdította a jelenlevőket, hogy legyenek a remény, a gondoskodás és a vidámság jelei a világban.

Ezután a formációfelelősök, vezetők és küldöttek beszámolóit következtek. Bittsánszky Egrei Márti elmondta, hogy Óbudán a kéthetente tartott online talál-

kozásokon feldolgozták az Oratóriumi emlékiratokat. Többször szerveztek közös találkozót a bevezető formációban résztvevő jelöltekkel. A munkatársak a múlt évben is elkészítették az adventi buszjegyeket és karácsonyi ajándékozást szerveztek az anyaotthonos gyerekeknek. Nagy Zsuzsa arról számolt be, hogy a Clarisseumban havonta találkoztak a munkatársak, és az állandó formáció témái a strenna és a Szalézi Család szentjei voltak. Bene Tünde megosztotta, hogy a mogyoródi munkatársak tavasszal közös előadásokat szerveztek a jelöltekkel, és részt vettek a nyári oratórium szervezésében. Ősszel két találkozót tudtak tartani, azóta a csoport telefonon tartja a kapcsolatot. Lengyel Erzszi ismertette, hogy a nyergesújfalui csoport Don Bosco tíz gyémántról szóló álmának feldolgozásával kezdte az évet. Örömteli változás életükben, hogy ősszel a szalézia-ak átvették a nyergesi plébániát. A munkatársak itt is találkozhatnak, ahol egy alkalommal a pélifyi szerzetesközösség is meglátogatta őket. Záhonyi Lajosné Anni elmondta, hogy Újpest-Megyeren a munkatársak a karantén első hónapjaiban telefonon tartották a kapcsolatot. A csoport tagjai Bodó Boglárka temetésén találkoztak újra személyesen. Az őszi munkatársi lelkigyakorlat nagyon jól sikerült, amiért nagyon hálásak Robert atyának. Szombathelyen sok munkatársi

projekt volt, az év során egy fiatal is fel tudtak karolni. Simon Zoli elmondta, hogy Vác-szentlászlón tavaly több új kezdeményezést indítottak. Elkezdték Köles István szalézi atya emlékének őrzését Turán, és megszervezték az animátorok szüleinek estjét. Elvira nővér örömmel újságolta, hogy az országos animátor találkozó nagy lendületet adott az egri közösségnek. Robert atya beszámolt arról, hogy Kazincbarcikán négy alkalommal találkoztak a munkatársak, akik közül sokan a Karitászcsoporttal segítik a rászorulókat és a Tanoda programjaiban is részt vesznek. De Rossi atya az idei tervekkel egészítette ki Lengyel Erzszi beszámolóját. Sabu Joseph atya örömmel osztotta meg, hogy Óbudán az anyaotthonnal a járvány alatt is tovább formálódott az együttműködés.

A találkozó harmadik részében a tartományban folyó öt kezdeti formációs programról Elvira nővér, Bene Tünde, Simon Zoli, Bángi-Magyar Attila és Sárvari Miklós adott tájékoztatást. A szalézi karizma és a munkatársi élet vonzását bizonyítja, hogy Egerben tíz, Mogyoródon nyolc, Vác-szentlászlón tizenhárom, Kazincbarcikán nyolc, Óbudán tizenkilenc, és az online formációban nyolc fiatal jelölt vesz részt. Örömmel tapasztaltuk, hogy a jelöltek mindenütt lelkesen kapcsolódtak be a találkozóba és lelkesedésük mennyire jó hatással volt a munkatársi csoportokra.

A délelőtti program negyedik részében Sárvari Miklós a 2021. évre ajánlott formációs témákat (strenna, Paolo Albera, Szent József év, Családok éve, NEK), majd Marillai Andrea ismertette az idei év jelentős tartományi programjait.

Zárásként Sárvari Miklós megköszönte a színes és közvetlen beszámolókat. Andrásfalvy János atya megígérte, hogy az elhangzott témajavaslatokhoz rövidesen hozzáférhetőek lesznek anyagok a honlapon. „Áldás és a remény lendülete kíséren Benneteket” – búcsúzott tőlünk János atya. Végül közös imával fejeztük be a találkozót.

A formációfelelősök találkozásán több munkatárs és szerzetes személyesen vett részt

Az Idegen

Sándor Istvánt idegenek vették körül utolsó földi születésnapja óta. Szalézi testvéreit csak a bírósági tárgyalóteremben látta és ritkán a vasárnapokénti börtönudvari sétákon. Szólni nem szólhattak egymáshoz. Idegen cellatársak, idegen örök és idegen ítélkezők vették körül. Olyan, addig számára ismeretlen világba sodorta az ember alakította történelem, ahol nem volt bizalom, nem volt szeretet és nem volt szabad akarat. Hit és hitetlenség együtt, párbeszéd helyett perbeszédben. Isten teljesen idegen volt ebben a világban. Ezért ezek a modern ateisták nem is kérték üldözöttjeiktől, hogy tagadják meg az Istenüket. Legékeesebb bizonyítéka ennek, hogy a kihallgatások során komolyan szóba sem került az Isten. Csak komolytalanul: infantilis és gonosz gúnyolódások formájában. A vallatókat nem érdekelte, honnan az ember hite, miért hisz, miért nem segíti az Istene. Ennek az idegen világnak az embereit még annyira sem foglalkoztatta Isten, hogy időt vesztegettek volna rá. „Apateisták” voltak, lelki érzéketlenek, akikben észrevehetetlenül összenőtt a hivatalos ateista világnézetük belső apátiájukkal.

Nehezen tudjuk elképzelni, hogy egy ilyen közegben, életének utolsó újévekor mire gondolhatott a börtön idegenségében az egyszerű és mindig mosolygós szalézi testvér. Mi kavargott a lelkében a tavaszra, a húsvétra, a következő tárgyalásra várva? Meg tudta-e élni hitének mindennapjait és ünnepeit? Mennyire hiányzott neki a napi találkozás Jézussal az Eucharisziában? A „legfenségesebb szentség” hiányát vajon kielégítette-e a lelki áldozás? Hogyan élte meg a Don Bosco által lefektetett alapszabályok optimizmusra és örömeire vonatkozó lelkiességét? Egyáltalán, az örömhírt, húsvét örömeit meg lehetett-e élni, sugározni a zárka reménytelen és bizonytalan világában? „Mivel az örömhírt hirdeti, (a szalézi) mindig vidám. Kiárasztja ezt az örömet, és ért ahhoz, hogy keresztény életörömeire és ünnepi érzésre neveljen.” (Szalézi Alapszabály 17. cikkely) Eszébe jutottak ezek a sorok, az örökfogadalma? Biztos vagyok benne, hogy a Szalézi Család hű tagjaként ez az életszabály karizmatikus identitásához tartozott.

Hivatása megélése és betöltése lehetséges módjához és körülményeihez Ádám László atya, akkori szalézi tartományfőnök szavait hívhatjuk segítségül, aki ugyanakkor volt ugyanott, mégis távol elzárva egymástól az államvédelem budai Fő utcai börtönében: „Vízkeresztkor megkértek, hogy tartsunk esténként vallásoktatást. A figyelő luktól jó távol a fal mellé ültettek, társaim pedig törökülésben vagy leheveredve hallgatták magyarázataimat. Ha aztán ránk nyitottak, egy-egy mesébe kezdtem bele. Sikertült így végigmagyaráznom a Dekalógust, nagyböjten pénteki napokon a Via Crucis egy-egy állomását, bűnbánati fohászt sugalmazva. Többnyire sötétben történt minden, mert csak vacsorakor gyújtottak villanyt.”

A húsvét üzenetét élték át és valószínűleg meg mindketten: a szeretet szenved, amikor a másikat, az idegent – a felebarátot –

félelemben és szükségben látja. A szeretet erő, amely idegenek között is képes kilépni belőlünk és megteremteni az osztozás és a közösség kötelékét. A szeretet adomány, amely értelmet ad az életnek a szenvedésben is. A szeretet rendkívüli nagyböjtté élték át a Fő utcában annak a tudatában, hogy nem egy idegen, hanem az Úr szól hozzájuk: „**Ne félj, mert megváltottalak!**” (Iz 43,1)

A Magyar Népköztársaság Katonai Felsőbírósága 1953. március 12-én kiadott értesítése alapján Sándor Istvánt kötélt általi halálbüntetésre és javainak elkobzására ítélte.

Másnap, 1953. március 13-án Sándor István ügyvédje, dr. Zarubay Emil kegyelmi kérvényt nyújtott be. Bár eredménye nem volt, a szövege tanulságos: „Bár a Katonai Felsőbíróság azt állapította meg, hogy az elítélt Sándor István gyakorolt lelki irányítást Zana Albertre, mégis figyelembe vehető Sándor István javára, hogy Zana Albert csak utólag mondta el neki a legelszántabb büntetéseit... Abból, hogy Sándor István által szervezett ifjúsági csoport tagjai közül más még megközelítőleg sem követett el Zana Alberthez hasonló büntetést, arra lehet következtetni, hogy Zana Albert legsúlyosabb büntetéseit Sándor Istvántól kapott behatások nélkül érlelte meg magában. Ezen kívül az elítélt személyének a veszélyessége a leleplezéssel és fogva tartással már ki van küszöbölve s a vele szemben való védekezés az életfogytig tartó börtön alkalmazásával is elérhető.”

Az életfogytig helyett az örök élet várt rá.

Boldog Sándor István, könyörögj értünk!

Milyen gyümölcsöket terem a missziós küldöttek szolgálata a közösségben?

Ezúttal Márialigeti Bence NEK missziós küldöttet kérdezem a szolgálatról, közösségről, várakozásairól az Eucharisztikus Kongresszussal kapcsolatban.

Bence, te az óbudai szalézi közösség missziós küldöttje vagy 2017 óta. Mire emlékszel vissza szívesen az eddigi ehhez kapcsolódó szolgálatoadból?

Világosan emlékszem, amikor Tran Si Ferenc atya, az akkori kápolnaigazgató megszólított evvel kapcsolatban. Lelkes lettem a lehetőségtől, hiszen mindenért tudok lelkesedni, ami a megújulás irányába mutat. Az a dimenzió, hogy mindez erősen kapcsolódik az Eucharisztiahoz, még inkább tetszett. Feleségem is támogatott benne, így igent mondtam a feladatra.

2017 pünkösdjén indult el az akkor még 2020 szeptemberére tervezett Eucharisztikus Kongresszus három éves előkészítő időszaka. Arra emlékszem, hogy akkor igencsak felpörögtek az események: a missziós küldöttek indítása, hogy fog kinézni az esemény, mi a célja, sok-sok információt egyszerre kaptunk meg. Ami a szívemhez a leginkább közel állt, hogy az egyik legfőbb célként azt jelölte meg bíboros úr, hogy a plébániák megújuljanak, és azon belül, mindezek által minden egyes ember is. Ehhez adnak keretet és lehetőséget a kongresszusra való felkészülés éveit és maga a kongresszus is.

A missziós küldöttek találkozóin élménybeszámolókon keresztül hallottuk, hogy a többi küldött milyen nehézségekkel, örömmel, sikerekkel és kudarcokkal, de mindenképp a megújulás lehetőségének a lelkesedésével éli meg a küldöttség szolgálatát. Láttuk, hallottuk és mi magunk is tapasztaltuk, hogy az Istennel vagy az egymással való találkozásokon keresztül még inkább közelebb kerülünk Jézus Krisztushoz.

Nekünk küldötteknek a fő feladatunk, hogy a közösségeinknek impulzust, tájékoztatást adjunk. Ezt már az elején mi is megtettük Óbudán. Fontos volt, hogy lehetett erről beszélgetni a kápolnaközösséghez tartozó többi csoporttal, lelkesíte-

ni és bevonni őket is a felkészülésbe. Szép élmény volt!

Kimondottan hálás vagyok azért, hogy a szentségimádás iskolája 2019 őszén nálunk is megvalósult. Ez egy áldott programsorozat volt, ami sokaknak adott lelki táplálékot és a megújuláshoz segített minden résztvevőt. Nagy része volt ebben Márkus Zoltán atyának, az akkori kápolnaigazgatónak, aki lelkesen támogatta és részt is vett benne.

A világvárvány miatt, az eredeti tervektől eltérően, egy évvel később 2021 szeptemberében rendezik meg a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust Budapesten. Milyen gondolat, érzés és várakozás van benned az eseménnyel kapcsolatban?

Őszintén bevallom, hogy tavaly év elején még nem vettem fel a ritmust, amit a kongresszusra való egyenesbe fordulás megkívánt volna. Ebből a szempontból egy év haladékot kaptam, kaptunk, és ez jó dolog.

Sokan felteszik a kérdést, kell-e ekkora „csinnadratta”? Azt remélem, azt gondolom, és ezért is imádkozom, hogy ezen események mögött számtalan személyes élmény és tapasztalat legyen a személyes Istenről minél több emberben, amit el tud vinni majd magával, ami hatással van az életére, amire később mérföldkőként, amolyan „szegletkőként” tud visszatekinteni. A programdömpingre olyan szemmel tekintek, hogy ez egy keret, amin belül létrejöhet egy-egy személyes megtapasztalás, istenélmény. Azt gondolom, hogy szükséges a vonzerő, ami ezekre a programokra minket is elvonz. Néptelen programok esetén hiába a keret az Istennel való találkozásra, mert bár Isten ott volt, mi nem. Azt remélem tehát, hogy jó keretek között, sok résztvevő mellett Isten sokakat meg tud érinteni, ami valóságos lendületet és hitélményt adhat.

Remélem, hogy idén szeptemberben már

lesz mozgásszabadság és találkozási szabadság, hogy a kongresszus eseményeit ne virtuálisan élhessük csak meg. Tapasztalataim szerint lehet az online teret jól is használni, de a kongresszus alapfőlozójához hozzátartozik a személyes találkozás, anélkül sok minden nem „menne át”, amint ahogy például gyónatni sem lehet telefonon keresztül.

Ti, óbudaiak hogyan készültök a kongresszusra? Mire használjátok/használtátok fel ezt a plusz egy felkészülési évet?

Mi már az elején azzal a meggyőződéssel vágtunk bele, hogy nem több program kell, hanem a meglévőket kell mélyíteni, és még inkább a középpontba kell helyezni az Eucharisziát.

Tavaly szeptemberben vendégünk volt Óbudán a missziós kereszt. Örülök neki, hogy ezt meg tudtuk szervezni - a járvány második hulláma előtt-, mert a magyar szentek jelenléte a kápolnában megszentelte és megáldotta a közösséget, amit nagyon fontos kapocsnak érzek a mai kényszeredetten elkülönült közösségi életünkre.

Talán ennek a várakozási évnél a gyümölcse az, hogy a liturgikus munkatársak* minden csütörtök este vezetnek szentségimádást (kivéve havi egyszer, amikor azt a fiatalok szervezik). Fontos, hogy ezt mi kezdeményeztük, mi véghezvük, mint liturgikus munkatársak.

*Liturgikus munkatársak: a templomban és a betegetek áldoztatók, paraliturgiát vezető (litánia, szentségimádás stb.), pap nélkül hétköznap áldoztatást végző világiak. Ezekhez a feladatokhoz a Főpásztor ad időszakos megbízást, igazolvánnyal dokumentálva. A megbízás öt évig érvényes, öt év után továbbképzésen kell részt venni az igazolvány megújításához. (www.kkfi.hu)

Folytatjuk...

A Szalézi Család Lelkiségi Napjai 2021: „Isten elkísér minket” a jelen kihívásaiban is

„A technikai eszközök megkönnyítik a találkozásunkat, de ami erősen összeköt bennünket, az az élő szalézi szellem nagy lelki hálózata mindannyiunk között. És egyesít bennünket a remény üzenete, amelyet a mai Don Bosco, Don Ángel az idei strennával intéz hozzáunk” – ezekkel a szavakkal vezette be Joan Lluís Playà atya, a rendfőnök küldöttje a Szalézi Család felé 2021. január 15-én a Szalézi Család Lelkiségi Napjai 39. alkalmának programjait.

Ezt követően a rendfőnök az otthonukból kapcsolódó emberek ezreinek mondott köszöntőjében hangot adott lelkesedésének: „El kell mondanom, hogy elárasztanak az érzelmek. Ez egy egyedülálló, különleges, új, más pillanat: történelmünk során először tartjuk meg a Szalézi Lelkiségi Napokat az egész világ számára, Ázsiától egészen a Nyugatig!”

Ezután levetítették a strenna videóját, amelyet az ANS és az IME Comunicazione közösen készített el, majd a rendfőnök ismét felszólalt, hogy elmondja észrevételeit. Emlékeztetett arra a rendkívüli, imádságos pillanatra, amelyet Ferenc pápa vezetett a Szent Péter téren március 27-én, majd bemutatta, milyen módon válaszolt a világ a pandémiára. Hangsúlyozta, hogy megfelelő választ kell adni a Szalézi Család részéről, amelynek köze van „karizmánkhöz és hitünkhöz, valamint az élet és az ember bizonyos jövőképehez”.

Így szembesülve a világijárvány által kiváltott válság összes problémájával, bemutatva a Szalézi Család szentségének ideillő példáit.

Msgr. Dario Olivero, Pinerolo püspöke a „Remény a cselekvésben” témáról beszélt. Jelentésében alapos elemzést készített a kortárs társadalom „reményének csökkenéséről”, de az Istenbe vetett hit és az egyes személyek identitását alkotó kapcsolatok útján jelezte a kiutat.

A január 16-i, szombati közös ülést a remény ma is aktuális üzenetének visszatekintése nyitotta meg, amely Paolo Alberától származik. Halálának 100. évfordulójáról emlékezünk meg ebben az évben. Ezután az áttekintés részeként „A Szalézi Család csoportjainak hangja a világban” címmel különféle tanúságtételek következtek minden földrészről és a szalézi régiókból, valamint a Szalézi Család számos csoportjától: hogyan egyesülnek Don Boscóban gyökereik, karizmáik sokfélesége ellenére a különböző csoportok, hogyan tartják életben a reményt a másokkal való szolidaritás és az Isten iránti hűség segítségével.

A közös programok befejezése után a munka pénteken és szombaton online, ZOOM találkozón keresztül nyelvi csoportokban folytatódott azok számára, akik előre jelentkeztek a részvételre.

A különleges eseményre jelentkező magyar szalézi munkatársak zöme a mintegy 50 fős, angolul beszélő európai és

afrikai résztvevővel kerültek egy csoportba, amelyet Patrick Alexander atya, Pavel Ženišek atya és Raymond Callo testvér koordinált. A csoport munkájában részt vett Andrásfalvy János tartományfőnök atya is.

Pénteken a nyitó imádságot az óbudai szalézi közösség szolgáltatta, majd egy rövid virtuális séta következett a Don Bosco Ház Múzeumban. A „Szalézi Család tanúságtételei” című blokkban három videót tekinthettek meg. Először a Szalézi Ifjúsági Mozgalom fiataljai, majd a Segítő Szűz Mária Leányai mellett működő animátorok osztották meg gondolataikat a járvánnyal, illetve a reményeikkel kapcsolatban, harmadiknak pedig a hitükért üldöztetést szenvedő pakisztáni keresztények megindító, erőteljes tanúságtétele következett. Ezek után kis, 10–12 fős csoportokra osztva folytatták a munkát, megosztva egymással a látottak kapcsán felmerülő gondolataikat, végül pedig közösen megfogalmazták a remény üzenetét, és Alfred Maravilla misszióért felelős egyetemes megbízott jóéjszakát gondolataival zárták a napot.

Szombaton a közös program az imádság után a Paolo Alberának szentelt kiállítás bemutatásával kezdődött, majd a Szalézi Család egyes, kevésbé közismert ágai mutatkoztak be, mint pl. a Szalézi Dámák Egyesülete, Jézus Szívének Szalézi Oblátái, a Miyazaki Karitásznővérek, a Feltámadott Tanúi és mások, valamint a koordinátorok egyes csoportok előző napi munkájáról számoltak be.

A közös program végeztével újra a nyelvi csoportban folytatódott a munka. Ismételen rövid videókat tekintettek meg, amelyekben megismerkedtek Boldog Bronislaw Markiewicz és a Szent Mihály Arkangyal Kongregáció munkájával, valamint a sok igazságtalanságot és üldöztetést elszenvedő Michele Cognata püspök életével. Ezek után újra kiscsoportokban folytatták a munkát, megosztva a két nap során elhangzott ajánlások és tapasztalatok kapcsán felmerült gondolatokat, közösen kijelölve három elemet, amelyek nagyobb erőt adnak reményüknek és javaslatot téve két konkrét kezdeményezésre, amelyekkel Szalézi Családként növelhetik reményüket. A napot Christopher Rychcik atya jóéjszakát gondolataival, közös képernyőfotókkal és szívélyes búcsúzással zárták. Vasárnap online is követhető szentmisével zárult az esemény, amelyet a rendfőnök, Ángel atya mutatott be.

Don Bosco Barcika Tanoda

Mozgalmas téli napok – A kialakult járványhelyzet miatt a Tanoda működésében is változtatásokra volt szükség, ami azt is jelenti, hogy nem tudunk minden programot a tervezettek szerint megvalósítani. Mivel a személyes találkozásokra nálunk van lehetőség, így igyekszünk a lehető legtöbbet kihozni ebből a helyzetből is.

Januárban ötperces videót készítettünk Don Bosco ünnepére, sütöttünk farsangi fánkot, készítettünk álarcokat és az ünnepkörnek megfelelően dekoráltuk az épületet. Létrehoztunk egy „pihenő” szobát, amelynek falát a gyerekek maguk festették ki szép, színes rajzokkal.

A programok során figyelünk arra, hogy a fiatalok kiscsoportban vegyenek részt a foglalkozásokon, mindannyiunk védelmének érdekében.

Egy sikeres eszközbeszerzési pályázatnak köszönhetően a középiskolás tanulók online oktatását most már eszközökkel is tudjuk segíteni: tableteket, mobil internetet kaptak a diákok, így már rendelkezésükre állnak a megfelelő eszközök. Ennek a pályázatnak köszönhetően mosógéppel és szárítógéppel gazdagodtunk, amit a szülők már használatba is vettek.

Február 1-jén a munkatársakkal lelki napon vettünk részt, keddi napokon pedig elindítottuk a kiscsoportos hittan foglalkozásokat Kirner Zoltán atya és Kukuczka Robert atya vezetésével. Egy ilyen időszakban talán még fontosabb a lelki feltöltődés mindenkinek.

Molnár Mariann

HÍREK MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Új műhelycsarnok épül Kazincbarcikán

Új műhelycsarnok épül a Don Bosco Szakiskola, Középiskola és Gimnázium udvarán. 2021. január 27-én aláírta a kivitelezésre szóló szerződést a megrendelő Szalézi Intézmény Fenntartó és a kivitelező FK Raszter Zrt. A következő tanév kezdetére elkészülő műhelycsarnokban kőműveseket, szobafestőket, villanszerelőket, hegesztőket, víz-, csatorna- és közműrendszer szerelőket és divatszabókat, illetve mindezen szakmák részszakmáit képezik majd.

A Tedd képessé – Don Bosco Szakképzés-fejlesztési Mintaprogram célja a szakképzési rendszerben a lemorzsolódással veszélyeztetett, 16 éven felüli, 8 általános iskolai végzettséggel rendelkező fiatalok képzésben tartása. A program célja továbbá, hogy a fiatalok életkezdését, a munkaerőpiacon történő elhelyezkedését, a munka világába történő beilleszkedését segítse, a programban résztvevők versenyképes képzettséghez juttatásával. A projekt része egy több mint 1100 négyzetméteres műhelycsarnok építése. A csarnok a Don Bosco Szakképző Iskola területén valósul meg.

A programba bekapcsolódó diákok kizárólag gyakorlati oktatáson vesznek részt, ami a tervek szerint szeptembertől kezdődhet az új létesítményben. Az aláírást követően területátadásra is sor került, így a kivitelezés megkezdődhet. *teddkepessse.hu*

ÓBUDA

Don Bosco Kahoot Bajnokság – Idén a hagyományos Don Bosco csocsóbajnokság helyett egy izgalmas, háromfordulós Don Bosco Kahoot Bajnokságot szerveztünk február 6-án az óbudai animátorokkal. A személyes találkozás helyett ugyan csak online láthattuk egymást, de szerencsére nagyon jó hangulatban tölthettük el együtt a vetélkedő két óráját. A játék kérdései főleg Don Bosco életével voltak kapcsolatosak, és igazán szoros küzdelemben mindhárom alkalommal a tordasi oratórium képviselői végeztek az első helyen.

A fordulók közötti szünetekben sem unatkoztunk, mivel az óbudai animátorokkal és kisanimátorokkal készültünk néhány érdekes feladattal: egy keresztrejtvény megoldása, majd pedig egy

folytatásos mese egy-egy darabjának összeállítása volt a feladat, ez utóbbiból igazán kreatív és szórakoztató történet kerekedett ki.

Bár reméljük, hogy minél hamarabb találkozhatunk személyesen is, és hogy jövőre már mindenképpen élőben tarthatjuk meg a hagyományos csocsóbajnokságot, nagyon örülünk, hogy ennyien együtt lehettünk ezen a vetélkedőn, és minden résztvevőnek köszönjük, hogy velünk tartott!

Guczogi Emese

Óbudai Szent Péter és Pál Óvoda

Don Bosco hét – Óvodásainkat érkezésükkor minden nap rendalapítónk képe, valamint egy általa mondott idézet fogadta. A gyermekek legnagyobb öröme a szokásos testhőmérésben egy Don

A gyerekek festették ki a pihenőszoba falát

Bosco báb is aktívan segédkezett.

A szülők minden reggel üzenetet kaptak alapítónktól egy-egy idézet formájában. Egyik nap egy édesanya elmesélte, hogy az előző nap kihúzott idézete az alábbi volt: „Egy fiatal legszebb dísze: a szerénység, az alázatosság, az engedelmesség és a szeretet.” Az üzenet elolvasása után érezte, hogy valami nagy dolog fog történni vele, és valóban: előléptették a munkahelyén.

Hasonló apró csoda történt a kis Janesi és az olajos korsó történet hatására, amelyet Pali atya mesélt el nagycsoportosainknak hittanórán, azt tanítva, hogy nem szabad hazudni, mindig vallják be a rossz cselekedeteiket, ha észreveszik hibáikat, kérjenek bocsánatot és tegyék azt jóvá, hiszen Margit mama is mondta fiának: „Isten mindent lát.” Másnap reggel egy édesanya nevetve mesélte: fia hazafelé menet szemlesütve elmesélte az összes aznapi rosszaságát és megígérte, másnap mindet jóváteszi.

A Pillangó csoportosok kezűgyességüket csillogtatták: Don Bosco haját mákból szórták és ragasztották, míg a Katica csoport kis lakói megnéztek egy rajzfilmet arról, hogyan választotta szét a ve-

Elsőáldozás Óbudán

Nagy ünnep volt Szent Család vasárnapján az óbudai szaléziaknál: Jézus születésének ünnepe után néhány nappal tizenkét gyerek tarthatta kezében és vehette magához először Krisztus Testét. Az Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola kilenc negyedikese és néhány plébániai hittanos már régóta készült erre az ünnepre. Hosszú várakozás, betegségek és több halasztás előzte meg az elsőáldozást. Igazi advent. A várakozás néha nehéznek és kilátástalannak tűnt, de mindvégig sikerült ébren tartani a kíváncsisággal teli vágyakozást. Az előkészítőkön és hittanórákon a tárgyi tudáson kívül a lelkük is alakult, formálódott, hogy át tudják élni ennek a találkozásnak a mélységét, szépségét. Köszönet érte Pali atyának és hittanárunknak, Edina néni- nek! Szép ünnep volt. Mindannyian kézzelfoghatóan átélhettük az Úr végtelen szeretetét és bizalmát, ahogy magatehetetlen kis csecsemőként a kezünkbe helyezi magát. „És az Ige testté lett és miköztünk lakott.” Kérjük Isten áldását a gyerekekre!

Jani Mónika

Az óbudai óvodásokat meglátogatta egy „mai Don Bosco”

A Don Bosco Kahoot Bajnokság győztesei: a tordasi oratórium csapata

szekedőket. Utána megbeszélték a látottakat, és meg is mutatták, mit tanultak, egymást szép szavakkal illetve. A Csigacsoportosok is ügyeskedtek, különböző mesterségekkel ismerkedtek meg puzzle segítségével, karikatúrákat egymásnak, üveggolyóztak, illetve egy nagy Don Bosco képet színezték ki közösen. A Süni csoportosok képek segítségével megismerték az életét, ez alapján hallgattak történeteket alapítónkról, matekozás közben pedig reverendáját színes kavicsokból készült gombokkal díszítették, így gyakorolták a kivonást, összeadást. Vidám játékokat játszottak és vidám énekeket énekeltek, ahogyan Don Bosco is tette a gyerekekkel.

Az udvaron mindannyian összegyűltünk egy közös áhítatra, ahol elmeséltem a gyerekeknek a kis Janesi 9 éves kori álmát. Meglepetésképpen az óvónénikkel közösen énekelünk a gyerekeknek, majd közös imádsággal, énekekkel zártuk a megemlékezést Bosco Szent János égi születésnapjáról.

A hét talán legizgalmasabb eseménye viszont mégiscsak az volt, amikor „maga

Don Bosco” látogatott el óvodánkba. Leült a gyerekek közé, mesélt nekik, gitárját előkapva énekelt velük, sőt, közös szelfiket is készített az okostelefonjával. A kisebbek valóban elhitték neki, hogy 206 éves, a nagyobbak viszont tudták, hogy az igazi Don Bosco már a mennyországban él, és hozzánk bizony Tóth Peti látogatott el.

Bihari Nóra

ÚJBUDA

META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium *Cukrászati gyakorlat a METÁban –*

A 2020/21. tanév első félévében a turisztikai szervező, értékesítő szak nappali tagozatos tanulóinak a programtervezés értelmében – többek között – cukrászati gyakorlaton kellett részt venniük. Ez az elvárás komoly kihívást jelentett a META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium számára, mert az előző tanévekben nem kellett hasonló órákat szervezni. Szerencsére sikerült találni egy kitűnő műhelyt Budapest XVIII. kerületében az Üllői út 674. szám alatt, ahol készsége-sen siettek segítségünkre.

Furcsának, idegennek tűnt az ágazati alapoktatásba beemelt cukrászati gyakorlat, így az oktatók is kételyekkel, bizonytalansággal, sok kérdójellel fogadták a programtervezés, a képzési és kimeneti követelmények e típusú előírásait, a gyakorlat azonban rácsapott az előítéletekre. Ehhez minden bizonnyal hozzájárult az a fontos körülmény is, hogy kitűnő tanműhely, hivatásos vezetőség állt rendelkezésünkre, valamint remek oktató foglalkozott fiataljainkkal.

Féltünk attól, hogy diákjaink miként viszonyulnak a cukrászati gyakorlathoz, hiszen szakmaválasztásuk során erre bizonyára nem készültek. Eleinte kellő távolságtartással, kételyekkel tekintettek e gyakorlatokra, de a helyszínen már az első benyomásaik is rendkívül pozitívak voltak. A tárgyi feltételek nagyban hozzájárultak a kérdőjelek eloszlatásához. Kitűnően, korszerűen felszerelt, esztétikus, funkcionális, makulátlanul tiszta cukrászműhelyben találták magukat!

Lusztigh Mária tanárnő professzionális szintű órái, diákközpontúsága, kedvessége, szakmaisága motiválta a gyakorlalkozókat. A kellemes, jó hangulatban folyó munka során mindenki kedvet kapott a

Ágazati vizsga a SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnáziumban

cukrászati alapismeretek elsajátításához. Néhány alkalom után az élmények hatására meglátták e szakma szépségeit, az izgalmas feladatokban rejlő kihívásokat, az effajta tudás hasznosságát. Felismerték, sőt meg is fogalmazták, hogy a tanultakat nemcsak szakmájuk kapcsán, hanem magánemberként is tudják kamatoztatni. A gátlásaikat, előítéleteiket levetkőzték, és kialakult a szeretettel, igényességgel ötvöződő munka, amely alkalomról alkalomra fokozatosan váltotta ki a diákok őszinte érdeklődését. Bár mindannyian kiléptek a komfortzónájukból, maguk is elismerték az itt megszerzett tudás gyakorlati értékét.

A tanműhely vezetősége minden segítséget megadott, bármilyen kérést készséggel igyekeztek teljesíteni. Az együttmű-

ködés valóban gyümölcsöző kapcsolatot alakított ki, amelyet a későbbiekben is szeretnénk igénybe venni. Nagy örömmel térnénk vissza a jövő tanévben is ebbe a tanműhelybe!

Csepe Krisztina

SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium

2020/2021. tél – Bár a járványügyi helyzet bizonyos területeken bezártságra ítelt bennünket is, az élet nem állt meg az iskolában, hiszen digitális formában folyamatosan megtartjuk az órákat, ráadásul a szakmai gyakorlati foglalkozások egy része is az iskolában zajlik. Sikeresen lezártuk a félévet, sőt, egy egészen új kihívásnak is eleget téve első alkalommal megszerveztük az ágazati vizsgákat is, ahol diákjaink nagyszerű eredményekkel büszkélkedhettek.

Kiss-Kovács Rebeka tanárnő az alábbiakban foglalta össze az idegenvezető osztály ágazati vizsgatevékenységét:

„Úgy gondoljuk, hogy az ágazati alapszakmáinak ismerete a turisztikai technikus munkáját könnyebbé teszi, hiszen ha ismeri az alapokat, tudja, hogy a turista milyen elvárásokkal fordulhat a vendég látás szereplői felé, ugyanis rajta keresztül ismeri meg az adott desztináció hagyományait és gasztronómiáját. Ezen ismeretek birtokában képes lesz jó döntéseket hozni és turisztikai programjainak szervezése megalapozott lesz. Idegenvezetőként pedig a rábizott turistákat élményekkel teli, tartalmában az elvárásoknak megfelelő program szerint a legjobb ellátást biztosítva vezetheti.”

Nagy büszkeséggel fogadtuk, hogy a

Cukrászati gyakorlaton a META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium hallgatói

szalézi nevelő munka elismeréséért alapított Boldog Sándor István-díj idei díjazottja kollégánk, Simon Péter tanár úr lett! Az elismerés átadására Kazincbarcikán, a tartományi Don Bosco ünnepe keretében került sor. Simon tanár úrnak az egész iskola nevében köszönjük a munkáját és gratulálunk az elismeréshez!

És ha már Simon tanár úr és Don Bosco, akkor örömmel említjük meg azt is, hogy hagyományainkhoz híven – igaz, hogy online – de tisztelettel és szeretettel emlékeztünk meg idén is Bosco Szent Jánosról. Az ünnepség keretében az osztályok játékos vetélkedőn vettek részt és örömmel fogadták Andrásfalvy János atya, szalézi tartományfőnök, Koblencz Attila pedagógiai igazgató, Halász József igazgató és Misquitta Claudius atya gondolatait.

Ezekkel a csodás élményekkel feltöltötte tekintünk a jövő felé, hiszen javában folyik a beiskolázás a 2021/2022. tanévre, melynek újdonsága egy számunkra teljesen új képzés, a divat, jelmez és díszlettervező szakma lesz. Képzéseinkre várjuk az érdeklődőket, jelentkezőket a www.szamalk-szalezi.hu honlapon!

Révész Angéla

NYERGESÚJFALU

Zafféry Károly Szalézi Középiskola Karácsonyi „karantén” gyűjtés –

Már több mint egy évtizede hagyomány iskolánkban, hogy az adventi időszakban különböző formákban gyűjtünk a rászoruló családok, gyerekek számára. Nagy dilemma volt ebben az évben, hogy mivel harmadannyi aktívan az iskolában lévő diákunk volt csak, hogyan tudjuk lebonyolítani az idei jótékonykodást. Elhagyni nem szerettük volna, hiszen a covid miatt több család került nehéz helyzetbe, mint korábban. Az idén a cipősdobozokba csempészett ajándékokon kívül tartós élelmiszert és jó állapotú ruhákat is gyűjtöttünk diákjainkkal.

Szokásos módon az osztályfőnökök a szülőcsoportokban jelezték a szándékot, és személyesen kértük a kisebb diákjainkat, hogy lehetőségeik szerint aktívan vegyenek részt. A 9–12. évfolyam diákjait online tudtuk megszólítani. A karantén ellenére a nagyobbak is megtalálták a módját, hogy eljuttassák az iskolába a csomagokat, vagy a pénzt, amiből az ajándékdobozokat édességekkel egészít-

tettük ki. A téli szünet előtti utolsó héten a hatodik osztály néhány lelkes tanulóval csomagoltuk be a cipősdobozokat dekoratív karácsonyi papírokba.

Hálás vagyok diákjainknak, a szülőknek, pedagógusoknak, hogy ebben a szokatlan helyzetben is megtaláltuk a módját, hogy odaforduljunk a szükségét szenvedők-höz!

Wierlné Kárász Tímea

Rendhagyó irodalomórák a Zafféryban – A Beszélgetések a Galériában

című irodalmi beszélgetéssorozat Horváth Dániel tanár úr és a nyergesújfalui önkormányzat kulturális kezdeményezése. A meghívott művészek nemcsak a laikus érdeklődők, hanem a témában mélyebb ismeretekkel rendelkezők számára is tartalmas élményt nyújtanak, illetve a gimnazistákhoz közelebb hozzák a kortárs irodalmat.

„Karantén” gyűjtés Nyergesújfalun

Rendhagyó irodalomóra Nyergesújfalun Nyáry Krisztiánnal

A sorozat 2020 márciusában indult. Első alkalommal Dragomán György, József Attila-díjas író volt a vendég. Hatodik órában a könyvtárban mesélt *A fehér király* című világsikerű regényéről. Bepillantást nyerhettünk az írás folyamatának körülményeibe, megismerhettük inspirációforrásait, továbbá akkori legújabb novelláskötete, a *Rendszerújra* is szóba került. Több mint féléves kihagyás után a második vendég dr. Beck Zoltán egyetemi oktató, a 30Y zenekar frontembere volt, az alternatív rockzene rajongók legnagyobb öröme. Személye egyaránt fontos az irodalomban és a zeneiparban is, ezt pedig alátámasztják a romológiairól szóló tanulmányai, és a tavaly megjelent *A megszólalás üres helye* című könyve.

Egy hónappal később Grecsó Krisztián kalauzolt el minket a *Vera* című regényének, egy gyermek felnőtté válása stációjának titokzatos világába. Online követhettük a tanár úrral való szívünkig hatoló, hihetetlen mélységeket feltáró szóváltást. A legutóbbi alkalommal, január 22-én, a magyar kultúra napja alkalmából Nyáry Krisztián irodalomtörténész mutatta be Kölcsey Ferenc Himnuszának sajátosságait. Szó esett még a világirodalom ismert himnuszainak jellegzetességeiről és különbségeiről. A beszélgetést zárt YouTube-csatornán követhettük, majd egy online tesztet kellett kitöltenünk az elhangzottakról.

Áprilisban Szabó T. Anna írónőhöz lesz szerencsénk az érdeklődőknek.

Bujdos Rozália Anna, Geiger Zoé, Schmidt Laura

Házi Don Bosco verseny – Rendhagyó módon rendeztük meg iskolánkban 2021. január 27-én a Házi Don Bosco

versenyt. A vírushelyzet nem tette lehetővé, hogy nagy létszámú diáksereg egy teremben lehessen. A cél az volt, hogy a kialakult helyzet ellenére megemlékezzünk Don Boscóról és második utódjáról, Don Paolo Alberáról, mivel 2021 Don Paolo Albera év, halálának 100. évfordulója alkalmából.

Rendhagyó volt a megrendezett verseny a helyszín tekintetében is és abban, hogy kétfordulós volt. A hagyományosan együtt versenyző két korcsoportot most külön kellett választani. Az 5–8. évfolyamokon az első forduló az iskola tantermeiben zajlott. A 3–4 fős csapatok egy mobiltelefont használva adták meg válaszait a Kahoot applikáció segítségével. A tudás mellett a gyorsaság is számított. A második forduló a fiatalok otthonaiban zajlott, a csapatok az online térben találkoztak, s a Kahoot applikáció challenge verziójával lezajlott a körülményekhez igazodó második forduló.

A felkészüléshez a diákok kérdéseket és válaszokat tartalmazó segédanyagot kaptak, amit a hittantanárok segítségével sajtóítottak el. Az 5–8. évfolyamon 21 csapat versenyzett. A díjak átadása ünnepélyes keretek között, az iskolai Don Bosco-ünnepi szentmisén január 28-án történt, ahol a főcelebráns Márkus Zoltán szalézi atya volt, aki gratulált az 5–6. évfolyam és a 7–8. évfolyam 1–3. helyezettjeinek és átnyújtotta nyereményeiket. A 9–12. évfolyamok is megismerkedtek az online térben a Google Classroom

Átadták a felújított ebédlőt és konyhát Nyergesújfalun

Andrásfalvy János tartományfőnök, Ábrahám Béla előző tartományfőnök és Völner Pál országgyűlési képviselő együtt vágta el a nemzetiszínű szalagot február 19-én a Zaffery Károly Szalézi Középiskola felújított étkezőjének tálalójánál. Taffermer Ingrid igazgató és a tartományfőnök is kihangsúlyozták, hogy régi „alma” valósult meg ezzel az iskola vezetőségének és a fenntartójának.

A kibővített és korszerűsített étkező mellett teljesen felújították és új eszközökkel szerelték fel a konyhát és a személyzet számára is új helyiségeket alakítottak ki, magát az iskola épületét pedig kibővítették két új tanteremmel az étkező fölötti részen.

segítségével Don Paolo Albera életével. A kilencedik évfolyamtól lehetőségük volt egy vele kapcsolatos kvízit kitölteni a Google tanteremben.

Örülünk az elért eredményeknek és annak, hogy az idei házi Don Bosco verseny mégsem maradt el, csak átalakult.

Bodainé Szabó Katalin

TORDAS

Sajnovics János Általános Iskola Don Bosco-ünnep – Hétköznapjainkba

ünnepet csempészni a jelen helyzetben korántsem egyszerű feladat. Iskolánk kapui kívülállók számára zárva vannak, így különösen nehéz megmutatni értékeinket, láttatni a jót. De leleménnyel és lelkesedéssel mégis megragadunk minden lehetőséget, hogy kitörjünk ebből a bezártságból. Erre is jó alkalom volt Don Bosco égi születésnapja, amelyet – visszafogottabban ugyan, mint máskor – idén is megünnepeltünk, illetve részt vettünk a Szalézi Család közös ünneplésén is. Az iskolai ünneplés a templomban kezdődött, ahol az iskola képviselőiben gyermekek és tanárok, kiegészülve az oratórium fiataljaival, együtt adták hálát Istennek Don Boscóért. A szentmisét Andrásfalvy János tartományfőnök atya mutatta be, aki prédikációjában Bosco Szent János életének legfontosabb állomásaival ismertette meg a jelenlévőket.

A következő napokban osztálykeretek között, de az egész iskolát megmozgató sportversenyeket tartottunk, hiszen „ép testben ép a lélek”. A kisebbek között rajzpályázatot hirdettünk „Én már ismer-

Házi Don Bosco verseny Nyergesújfalun

Tordasi díjazottak

rem Don Boscót” címmel. A nagyobbak számára pedig egy online kvízzátékot szerveztünk. Örömmel osztottunk ki tehát díjakat, dicséreteket.

Mindannyian, akik részt vettünk ezen programok bármelyikén, bizonyosan közelebbi barátságba kerültünk Don Boscóval.

Balogh Zoltán

BALASSAGYARMAT

Karantén karácsony – Nálunk az eddigi karácsonyok mindig úgy teltek, hogy az oratórium megtelt gyerekekkel, animátorokkal, mindenhol csak jókedv és nevetés áradt. De az idejé más volt. Csend volt az épületben, mindenki otthon volt és vágyott vissza ebbe a csodálatos közösségbe.

Hiányoznak az ott töltött percek, a gyere-

kek, az animátortársaim. Amennyire tudtuk és a lehetőségeink engedték, megpróbáltuk a lehető legjobbat kihozni ebből a helyzetből is online formában. Először is a szokásos betlehemezést videóra vettük a templomban az animátorok és a balassagyarmati Don Bosco zenekar segítségével, majd feltöltöttük az internetre. Így kicsit visszaadhattuk az éves jézuskavárás élményét a gyerekeknek és a szülőknek egyaránt. Továbbá az oratórium Facebook oldalán osztottunk meg posztokat, illetve gondolatokat az adventi készülődésről és a karácsonyról.

Másrészt egymás megajándékozásáról sem feledkezhettünk meg. Egy online alkalmazás segítségével húztuk ki, hogy kinek kell megajándékoznunk és megbeszéltük, hogy ki minek örülne. Miután mindenki megvette, elkészítette az ajándékokat, elvittük egy megbeszél helyre ahol az egyikünk édesanyja gyűjtötte be. Onnan néhány nagyon bátor és jó fej „animátorjézuska” vitte házhoz mindenkinek az ajándékokat. Nagyon jó volt személyesen találkozni velük, akármilyen rövid ideig is tartott. Aznap este pedig videóhívásban közösen bontottuk ki az ajándékokat és együtt örültünk.

Szerintem a vírushelyzet ellenére nagyon jól telt így is a karácsony és az animátorkarácsony. Nekem enélkül, és a Balassagyarmati Szalézi Oratórium animátorai nélkül, nem is igazi karácsony a karácsony.

Szulcsán Dominik

SZOMBATHELY

†Nagy Márta
(1967–2020)

Szomorúsággal telt szívvel, de az örök életbe vetett reménnyel emlékezünk Nagy Mártára, aki 2020. november 28-án 53 éves korában váratlanul, csendesen megért Teremtőjéhez. Márta jószívű, mosolygós, közvetlen személyiségével gyorsan teremtett kapcsolatot az emberekkel, fiatalokkal, idősebbekkel egyaránt. Segítő hivatásában az idős rászorulókat ápolta, gondozta, mindennapi dolgaik intézésében segítette. A szombathelyi Szalézi Család tagjaként ünnepeinken szívesen szerepelt színdarabokban, néptáncscsoportban. Istent szolgálta a templomi liturgiában az olvasmányok felolvasásával és az énekarban való szerepléssel. Karitász önkéntesként is részt vállalt a rászorulókon való segítségben. Közösségünk megrendülten búcsúzik Mártitól. Emlékét megőrizzük!

†Galavits Ferenc
(1940–2020)

Szombathelyen 2020. november 3-án elhúzódo, súlyos betegség következtében elhunyt kedves jőtevőnk, egykori egyházközségi képviselőtestületi tagunk, lelkes hívőtársunk, Galavits Ferenc. A mindig mosolygós, buzgó hitű és mélyen alázatos Feri bácsi példás házasságban élt, és feleségével, Ilonka néniel rendszeres résztvevője volt templomunk lelki, imádságos alkalmainak. Komoly szakmai képességeit és példás segítőkészségét előzékeny szívvel ajánlotta fel, valahányszor úgy érezte, hogy arra igény van. Munkái között Szent Kvirin plébániatemplomunk nagy belső (különösen a szentély) falfelületeit festette ki önkéntes, lelkiismeretes és szemet gyönyörködtető módon. Elmenetelével – és boldog emlékü sekrestyésünk, István testvérbátyja tavalyelőtti halálával – újabb két csodálatos lelket és személyiséget kell nélkülöznünk legszorgosabb munkatársaink sorából, de hívő szolgálatuk emlékét egyben példaszerű, ösztönző élményként őrizzük szívünkben, és ajánljuk imáinkkal Isten irgalmába.

P. Barroero Giovanni SDB
(1929–2020)

A római San Tarcisio szalézi szerzetesi közösség közölte a szomorú hírt, mely szerint december 20-án, életének 92., szerzetességének 74., papságának 64. évében megtért Teremtőjéhez Barroero Giovanni atya, aki a rendszerváltás után 1992-től kilenc évig volt az újjáalakuló Magyar Szalézi Tartomány meghatározó alakja: vidám kedélyével, tapasztalatával nagy segítségére volt az újrakezdésben a magyar szaléziaknak. Giovanni Barroero 1929. november 20-án született Piemontban, Don Bosco szülőföldjén. Műszaki szakközépiskolába járt, később gimnáziumra váltott, mert hívást érzett a papi életre. Az oratóriumban több szalézi misszionáriust is megismert, így született meg benne a missziós hivatás. Chieriben végezte a novíciátust, majd két évig volt posztnovícius Olaszországban, mielőtt Kolumbiában, Ecuadorban és Belgiumban befejezte volna tanulmányait. Szülei nem gördítettek akadályt missziós hivatása elé. Első szerzetesi fogadalmát 1947. augusztus 16-án, örökfogadalmát 1953. augusztus 1-jén tette le. 1957. szeptember 29-én szentelték pappá. Ecuadorban az oktatásban dolgozott, az akkor induló műszaki iskolában, a másik feladata a szaléziak kezdeti formációját érintette.

Később édesanyja betegsége miatt visszatért Olaszországba. Az akkori rendfőnök 1978-ban arra kérte, hogy a rendfőnökségben a formációs szektorban munkálkodjon. Ezt a feladatot tizennégy évig látta el, mígnem a rendfőnök 1992-ben arra kérte, hogy segítsen a Magyar Szalézi Tartomány újjáépítésében. Elsődleges feladata az újrainduló tartományban a fogadalmat tett fiatal szaléziak kezdeti formációja volt.

Egyik egykori neveltje így vall róla: „Tudása alapos, lexikon-szerű és a részletekre is kiterjedő tudás volt, különleges képességgel a világos, logikus, ok-okozati, pallérozott gondolkodásra. Humoros és igényes volt. Furfangos és egyedi nyelvünk szabályainak alaposan utánajárt, pontosan tanult, nagyon szép kiejtéssel. Gyermeeki, tiszta lélek volt, jámbor, imádságos ember, aki tudatos életvezetése mellett figyel az »idők jeleire«...”

2001-ben egészségügyi okok miatt visszatért Olaszországba, de továbbra is figyelemmel kísérte a Magyar Szalézi Tartomány sorsát. A római San Tarcisio közösség tagjaként élt élete végéig, több nyelven gyóntatott, szövegeket, dokumentumokat fordított, lelki napokat tartott. A Rómában tanuló fiatal magyar szerzetesek az anyanyelvükön gyónhattak nála.

Barroero Giovanni atyát a Szent Kallixtus közösség által ellátott szalézi temetőben helyezték örök nyugalomra 2020. december 22-én.

P. Varga László SDB
(1953–2020)

A Magyar Szalézi Tartomány és hozzátartozói nevében mély fájdalommal, de elfogadva a Jóisten akaratát, tudatjuk, hogy Varga László szalézi áldozópap életének 67-ik, áldozópapságának 53-ik, szerzetességének 27-ik évében, türelemmel viselt szenvedés után december 26-án este visszaadta lelkét Teremtőjének.

Varga László 1953. július 22-én született Budapesten, ötgyermekes, budapesti belvárosi családban, az egyik testvére iker volt. Mélyen hívő, katolikus szülőkkel még a kommunizmus alatt is templomba és hittanra jártak.

Az esztergomi Temesvári Pelbárt Ferences Gimnáziumban tett érettségét 1972-ben, és már ekkor szerzetesi hivatást érzett. Ezután először a ferences novíciátusba jelentkezett, majd az esztergomi szemináriumba lépett be. A Székesfehérvári Egyházmegyében 1977. június 24-én szentelte pappá Kisberk Imre püspök atya.

A Székesfehérvári Egyházmegyében Ercsi (1977), Törökbálint (1978–1979), Pomáz (1979–1980), Dunaújváros (1980–1983), Tököl (1983–1984), Székesfehérvár-belváros (1984–1986), Előszállás-Nagykarácsony (1986–1992) településeken végzett papi munkát, a végén már plébánosként.

1992-ben ismét jelentkezett szerzetesnek Don Bosco Szalézi Társaságába. A novíciátust Szombathelyen kezdte meg. Örökfogadalmát 1996-ban tette le. Szalézi szerzetesi életét az óbudai rendházban kezdte, ahol ekonómus is lett, 1996–1999-ig. Balassagyarmaton (1999–2002) vikárius és ekonómus volt, ezután Szombathelyen (2002–2005) rendházigazgatóként szolgált. Eközben tartományi tanácsosnak is megválasztották (2002–2005). Majd ismét Balassagyarmatra került 2005–2010 között, mint ekonómus, majd vikárius 2009–2010 között. 2010–2012-ig újra Szombathelyen teljesített szolgálatot, ekkor mint vikárius és ekonómus. 2012-től Kazincbarcikára került ekonómusnak (2012–2017-ig), illetve káplánként szolgált a plébániákon.

2020-ban kiderült, hogy daganatos betegségben szenved, ezért Óbudára került, hogy a megfelelő gyógykezeléseket megkaphassa. Mintegy fél éven át tartott kálváriája, amit türelemmel viselt. Szervezete egyre gyöngült, majd 2020. december 26-án este visszaadta lelkét Teremtőjének.

Állhatatos papi szolgálata és türelemmel viselt szenvedése példaértékű volt.

Imádkozunk lelki üdvéért, hogy fogadja őt be az Úr minél hamarabb mennyországba!

**Tartományi Don Bosco ünnep
Kazincbarcikán**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4600 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Andrásfalvy János SDB
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: szaleziaik@gmail.com; honlap: www.szaleziaik.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu
Tördelés és nyomdai előkészítés: TipoMix Bohner Ferenc
A címlapon: A 2021. évi rendfőnöki strenna plakátja
Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kóvári László SDB
A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.